

Intro

เลขาฯ ที่ชื่อเรียรวิชญ์

“อ้าว! คุณเทียนเลือกเด็กไปสักคนสิ หาความสุขให้ตัวเอง เสียบ้าง” เจ้าของบริษัทใหญ่ผู้เป็นลูกค้ำพุดขึ้น ชายวัยกลางคนถูก ขนาบข้างด้วยเหล่าเบต้าและโอเมก้าในห้องคาราโอเกะที่รู้จักกันดีว่าเป็น สถานที่ลับ ๆ ของเหล่านักธุรกิจผู้มีชื่อเสียง

จริงๆ แล้ว ‘เรียรวิชญ์’ นั้นไม่ชอบอะไรแบบนี้เอาเสียเลย แต่มันก็ไม่ใช่ครั้งแรกในชีวิต ที่ลูกค้ำจะสมนาคุณด้วยโอเมก้าขายบริการ ในวันที่อยู่ในปาร์ดีสถานสัมพันธ์ระหว่างบริษัท แน่่อนว่าเรียรวิชญ์ ปฏิเสธไม่ได้ ยิ่งต่อหน้าบอสของตนด้วยแล้ว...

“เทียน คุณณรงค์อุตส่าห์ใจดี เลือกไปสักคนสิ” บอสของเขาหรือ คุณพ่ายนั้นก็ไม่ต่าง เจ้าตัวถูกขนาบข้างด้วยโอเมก้าและเบต้าแสนสวย คะยั่นคะยอให้เขาเลือกโอเมก้าหรือเบต้าค่าบริการเหล่านี้ไปเพื่อ รับการปรนเปรอทางเพศ

ว่าแต่หน้าของเรียรวิชญ์มันเขียนไว้หรือว่าอยากได้

“คนริมขวาสุดละกันครับ”

เด็กหนุ่มผู้มีปลอกคอของโอเมก้าสวมอยู่ยิ้มว่า เจ้าของร่าง

สะโอดสะองรีบปรีเข้ามากอดแขนอเซาะเขาด้วยหมายจะเอาใจ แต่
เถียรวิษณุก็ยังคงทำหน้าที่เหมือนเดิม

ในที่สุดปาร์ตี้นี้ก็จบลง เหล่าบรรดาแขกเหรื่อต่างพากันไปยัง
ห้องต่าง ๆ ของโรงแรม ซึ่งเป็นบริการที่นำมาซึ่งได้จัดเตรียมไว้ให้ จริง ๆ
ธุรกิจนี้ก็ยังคงจัดได้ว่าไม่ถูกกฎหมาย แต่ก็มีคนทำให้มันอ่อนลงจนเป็น
สีเทาและเอาชนะมาเซ็ดหน้าทำกฎหมายในที่แจ้งได้

เขากับโอเมก้าคนนั้นมายังห้องหนึ่งของโรงแรม กลิ่นของโอเมก้า
ผสมกับกลิ่นน้ำหอมราคาถูกที่เตะจมูกทำให้รู้สึกขัดใจ ไหนจะการถูก
สัมผัสไปทั่วเช่นนี้อีก สิ่งที่เขาต้องยอมรับมาจัดอยู่ในหมวดของ Power
Harassment¹ โดยลูกค้าหรือไม่ก็นะ

แต่เป็นอัลฟานี่แหละ ไม่ใช่โอเมก้า หรือเบต้าร่างบางสะโอด-
สะองที่ไหน และใช้...อัลฟาเรียกร้องอะไรแบบนี้ไม่ได้ เพราะจะถูก
หัวเราะเยาะ...

“อยากให้ผมช่วยทำตรงไหนให้เป็นพิเศษไหมครับ”

“ไม่ละ ผมแค่รับคุณมาตามมารยาท”

“อ้าว...”

“คุณจะไปเลยก็ได้ล่ะ ผมคงอยู่ต่ออีกสักหน่อย”

“คุณ...”

โอเมก้าโง่เงาคนนี้คงไม่พอใจ ที่เสน่ห์ของตนทำอะไรก็อันหัน
ก่อนเบ้อเรื่อนี้ไม่ได้จริง ๆ

“คุณไม่ต้องคิดมากหรอกนะ ผมแค่ไม่ได้อยู่ในอารมณ์ที่จะทำ

¹ การที่ผู้มีอำนาจน้อยกว่าถูกกระทำโดยผู้มีอำนาจมากกว่า เช่น ถูกกลั่นแกล้ง
ถูกทำให้ได้รับความเดือดร้อนรำคาญใจ ถูกทำให้เจ็บปวดทรมาน หรือถูกทำให้
ทุกข์ใจ มักใช้กับกรณีที่เกิดในสถานที่ทำงาน ผู้บังคับบัญชาใช้ประโยชน์จาก
ตำแหน่งของตน มีผลให้ผู้ถูกกระทำทำงานด้วยความลำบากกาย ลำบากใจ หรือ
ถูกมองด้วยสายตาไม่ดีจากผู้ร่วมงานคนอื่น

แบบนั้น”

“แต่ถึงคุณจะพูดอย่างนั้น มันก็...เป็นหน้าที่”

“อา...ฉันก็พูดตรงๆ เลยละกันว่าที่ผมรักคุณมากก็เป็นหน้าที่อย่างหนึ่ง แต่ตอนนั้นนอกจากเราก็ไม่มีใครรู้ใช่ไหม คุณคงไม่เอาไปฟ้องลูกค้าของผมใช่หรือเปล่า”

“เอ่อ...”

“ผมจะไม่บอกใครเรื่องนี้เหมือนกัน คุณกลับบ้านไปพักผ่อนเถอะ” เรียวริชญ์ยิ้มให้ แล้วเดินไปหยิบหนังสือในกระเป๋าว่าจะเอามาอ่านฆ่าเวลา

โอเมก้าที่ต้องทำงานของตนดูทรงแล้ว ชายคนนั้นคงไม่หือไม่อือต่อให้แก้ผ้าให้ดูตรงนี้ก็อาจจะถูกมองเป็นอากาศาตุให้เจ็บปวดใจมากกว่าเดิม จริงๆ แล้วลูกค้าที่จำใจรับคนแบบพวกเขามากก็พอมีอยู่ แต่ก็แค่เป็นเพียงคำบอกเล่าจากเพื่อนร่วมอาชีพ โดยส่วนตัวนั้นก็ยังไม่เคยพบเห็นเหตุการณ์แบบนี้จริง ๆ

อย่างไรก็ตาม หากดันทุรังไปก็เชื่อว่าจะดี การเป็นโอเมก้านั้นมีข้อจำกัดหลายอย่าง และสิ่งที่ถูกสอนมาตลอดอย่างหนึ่งก็คือ อย่ามีปัญหากับอัลฟ่าได้จะดีมาก

“คือจริง ๆ...ผมไปไหนไม่ได้เพราะที่นี่มีคนเฝ้าอยู่ข้างนอก”

“หือ...”

“ถ้ายังไงผมคงต้องขออยู่ที่นี้สักพักหนึ่งแล้วถึงจะออกไป พอจะ...คุณจะรังเกียจไหมถ้าผมจะขออยู่ด้วย”

เรียวริชญ์จ้องมองอีกฝ่ายกลับด้วยพยายามจะอ่านว่าคนตรงหน้ากำลังจะเล่นลื่นหรือไม่ “จะอยู่ที่นี้ก่อนเหวอ”

“เอ่อ...ได้โปรดเถอะนะครับ ผมจะอยู่เฉยๆ ผมเข้าใจว่าคุณเป็นอัลฟ่า คงไม่สะดวกใจที่จะนั่งอยู่กับคนประเภทผม ตะ...แต่ว่า...”

“แต่ว่าทำไม แล้วคุณมันคนประเภทไหนล่ะ ทำไมผมถึงไม่สะดวกใจ”

“ผมเป็นโอเมก้า” ที่ชายตัว...

“อ้อ ผมเห็นอยู่แล้ว”

“...”

“แล้วผมก็ไม่ได้ไม่สะดวกใจที่จะอยู่กับคุณ แค่ไม่สะดวกใจที่จะมีเซ็กซ์ด้วยก็เท่านั้นเอง”

“อ่า...”

“คุณอย่าคิดมากเรื่องนั้นเลย หากต้องอยู่ต่อก็อยู่ไปเถอะ ผมเองก็คงยังออกไปไหนไม่ได้ ถ้าคุณไม่นอนงั้นเรามาคุยกันช้าเวลาสักก่อนก็ได้นะ” เรียวริชฌ์เป็นคนเช่นนี้ หากพบว่าพอจะคบหาได้ ไม่ว่าจะ เป็นใคร มีฐานะแบบไหน เขาก็พูดคุยได้อย่างเป็นมิตร

และบทสนทนาระหว่างเลขาฯ หนุ่มกับโอเมก้าชายตัวก็เริ่มขึ้น...

“อันที่จริงผมดรอปเรียนมหา'ลัยเอาไว้เพราะเรียนไม่ไหว”

“อ้อ”

“คุณคงคิดใช่ไหมว่าผมขี้เกียจไปเอง แต่แบบ ทำงานไปด้วย เรียนไปด้วยมันเหนื่อยมากนะ”

“ไม่หรอก มันเหนื่อยจริง ๆ สมัยเรียนผมยังแทบตาย” ขนาด เป็นอัลฟ่าที่มีร่างกายแข็งแรงกว่ายังแทบบ้า แล้วโอเมก้าตรงหน้าเล่า งานกลางคืนแบบนี้จะเอาเวลาที่ไหนพักผ่อน แล้วยังจะมีเรื่องฮึดหรืออะไรพวกนั้นอีก คงจะใช้ชีวิตลำบากไม่น้อยเลย

“ผมไม่มีเพื่อนด้วย เวลาเรียนไม่ทันก็ไม่รู้จะหันไปพึ่งพาใคร แต่จะขอความช่วยเหลือจากใคร เขาก็รังเกียจอะนะ ก็ผมทำงานแบบนี้”

“พวกเขารู้หรอ”

“อ้อ มีคนเอาไปพูดนะ” โอเมก้าที่นั่งให้เขาสัมภาษณ์อยู่บนเตียง แก่งขาตนเองไปมา เหมือนจะปลงตกไปแล้ว แต่ก็ยังมีแววเศร้าสร้อย อยู่

“งั้นถามได้ไหมว่าทำไมมาทำงานนี้ล่ะ”

“ก็งานปกติมันหายากนี่ แล้วงานที่ได้เงินดี ทั้งยังใช้ความเป็น

โอเมก้าของตัวเองให้เป็นประโยชน์ได้ มันก็มีไม่เยอะเท่าไรด้วย”

“คุณทำงานนี้เพราะว่าต้องการใช้ประโยชน์ของความเป็นโอเมก้า?”

“เปล่า อันที่จริงผมก็แค่จนมาก ๆ แค่นั้นเอง”

“อา...”

“มันก็มีคนที่รักจะทำงานแบบนี้ละ แต่ในกรณีของผมมันคือเลือกไม่ได้มากกว่า”

“แล้วจริง ๆ มันไม่มีงานอื่นให้ทำแล้วหรือ ไม่ได้กวนนะ แค่อยากรู้เฉย ๆ”

“อาจจะ มี แต่ผมคงโชคไม่ดีที่หาไม่ได้ ถ้าสมมุติคุณไปสมัครงานส่วนใหญ่เขาก็จะเลือกพวกอัลฟ่าหรือเบต้าก่อน โอเมก้ามันจุกจิกนะ”

“...”

“ถ้าเรียนจบโอกาสหางานอาจจะมีมากขึ้นก็ได้ แต่คงอีกหลายปีกว่าผมจะเรียนให้จบได้ ก็นะ...คงต้องรอให้เพื่อนร่วมรุ่นเรียนจบกันไปให้หมด เอาให้มั่นใจว่าจะไม่มีใครรู้จักผมแน่ ๆ แล้วค่อยกลับไปนั่งเรียนเฉย ๆ”

เธียรวิษณุที่ได้ฟังขมวดคิ้ว “ปัญหาที่คุณคิดว่าจะเรียนไม่จบ เพราะว่าคุณเหนื่อยกับการทำงาน หรือเพราะว่าคุณไม่อยากให้ใครรู้ว่าทำงานแบบนี้กันแน่”

“เอ่อ...”

“โดยส่วนตัวผมอาจจะมองโลกสวยเกินไป แต่ก็ยังไม่อยากให้คุณหมดหวังในตัวคุณถึงขั้นนั้น มันมีคนที่ไม่ชอบแบบที่คุณว่า แต่คนที่เฉย ๆ หรือไม่สนใจอะไรก็พอมีอยู่บ้าง และบางคน ถ้าคุณเดินไปถามอะไรเขา เขาก็ตอบโดยไม่สนใจคุณขนาดนั้น หรือไม่ก็มันจะมีบางคนที่ยอมเปิดโอกาสให้คุณเป็นเพื่อนของเขา แต่คุณยังไม่เจอ ผมไม่รู้ว่ามันจะเป็นแบบนี้หรือเปล่านั้น คุณคงรู้ดีกว่าผม”

“...”

“แต่อย่าคิดดูถูกตัวเองมากเกินไป คุณพึ่งตัวเองมาได้ขนาดนี้แล้ว
แท้ๆ คุณเก่งมากนะ”

“คุณคิดอย่างนั้นจริงๆ เหรอ”

“อ้อ...ถ้าคุณไม่อยากทำงานนี้ แต่ยังคงทำมันอยู่ก็ทำต่อไปได้
แต่ลองนึกดูว่าถ้าทุกอย่างมันไม่ได้เลวร้ายอย่างที่คิด บางทีคุณอาจ
จะกลับไปเรียนต่อเพื่อย่นระยะการทำงานที่นี้ให้สั้นลง”

เขาไม่ได้เอ่ยปากห้าม เพราะเงื่อนไขในชีวิตหรือความคิดของ
แต่ละคนไม่เหมือนกัน

คำพูดของอัลฟาที่ไม่ถือตัวผู้นี้ทำให้โอเมก้าที่ถูกดูถูกมาตลอด
ชีวิตค่อนข้างประทับใจ

แม้คำพูดจะไม่สามารถเปลี่ยนอะไรให้เป็นรูปธรรมได้ แต่ก็อาจ
จะเป็นแรงผลักดันให้ลองใช้ชีวิตแบบใหม่ดู

“ว่าแต่ผมถามคุณได้ไหม ว่าทำไมคุณถึงไม่ชอบมีอะไรกับคน
ขายบริการ” ในขณะเดียวกัน เรียร์วิชญ์ก็โดนสัมภาษณ์กลับ

“ก็...”

“คุณบอกไม่ได้เรียงเลย แล้วทำไมเหรอ ปกติอัลฟานะไม่มีใคร
เขาปฏิเสธกันหรอก”

“ผมไม่เหมือนอัลฟาทั่วไปมั้ง” ใช่...เขาไม่เหมือนจริงๆ

“หรือว่าคุณมีคนที่คุณชอบอยู่”

“ไม่มีหรอก”

“อ้าว แล้ว?”

“ผมก็แค่อยากจะมีอะไรกับคนที่ผมรักก็เท่านั้น”

เหตุผลของเรียร์วิชญ์ดูโลกสวยจริงๆ สำหรับโสภณนี่คนหนึ่ง
ว่าแต่คนแบบนี้...

ทำไมถึงได้ทนทำงานแบบนี้กันนะ

พ่ายพเป็นนักธุรกิจอัลฟ่าผู้โด่งดัง การบริหารงานของเขา
จัดได้ว่าเข้มงวด แม้อัตราการลาออกของพนักงานจะค่อนข้างสูง แต่
บริษัทก็ยังมีผลประกอบการที่น่าพอใจและมีความมั่นคงสูงเช่นกัน แม้
ผู้คนพากันลาออก แต่ก็มีคนใหม่ๆ ตบเท้ารอเข้ามาทำงาน เรียร์วิชญ์
เองก็ทำงานที่นี้มาได้สิบปีแล้ว

เขาทำงานให้แก่พ่อของพ่ายพมาก่อน ท่านเป็นผู้ใหญ่ที่น่า
นับถือ แต่ปัจจุบันได้เกษียณตัวเองและยกธุรกิจให้ลูกชายดูแลต่ออย่าง
เต็มตัว เรียร์วิชญ์จึงได้ทำงานในตำแหน่งเลขาฯ ให้แก่พ่ายพมาราว ๆ
สามปี

กับเจ้านายคนนี้ เขาสามารถพูดได้ว่าไม่สนิทนัก แต่ปกติเรียร์-
วิชญ์ก็จะวางตนเป็นมืออาชีพไม่สนิทสนมกับใครเป็นพิเศษอยู่แล้ว
และยังเจ้านายอัลฟ่าคนนี้จะไม่ค่อยชื่นชอบการที่มีเลขาฯ เป็นอัลฟ่า
เหมือนกันเท่าไร ความสัมพันธ์จึงจัดได้ว่าห่างเหิน ทว่าก็พอทำงาน
ด้วยกันได้ และเรียร์วิชญ์ก็ยังทำได้ดี

อย่างไรก็ตาม มันก็มีเรื่องที่ควบคุมยากอยู่เหมือนกัน

“เทียนทานอะไรมาหรือยังคะ” นั่นคือเบต้าสาวคนนี้... วิชุดา

“เรียบร้อยแล้วครับ”

“ว่า... นี่วิคะว่าจะชวนไปทานด้วยเสียหน่อย”

“ผมคงไม่สะดวกนะคะ เอ่อ ตอนนี้อยู่ที่ท่านประธานอยู่ในห้อง
ถ้าคุณวิอยากพบ เดี่ยวผมจะเรียนแจ้งให้”

เขากำลังจะยกหูโทรศัพท์ แต่เธอกลับวางมือลงบนมือของเขา
เพื่อหยุดการกระทำนั้น

“เทียนก็รู้ว่าไม่ได้มาหาคุณพ่ายพ”

“...”

“เทียนคะ วิคิดว่า...”

“ผมคิดว่าผมจะไปเข้าห้องน้ำครับ” คุณไม่ต้องคิด ผมคิดได้ของ
ผมเอง... เรียร์วิชญ์เป็นคนแบบนี้

“อะ...เอ่อ...”

“ถ้าฉันผมขอตัวนะครับ” แล้วร่างสูงของเลขาฯ หนุ่มหน้าห้องก็ลุกขึ้นและเดินจากไปทันที

นี่แหละสิ่งที่รับมือยากกว่างานไหนๆ...

สิ่งนั้นเรียกว่าคู่หมั้นของเจ้านาย แต่มาอุ่นวายเป็นเลขาฯ อย่างเขา!

เขาที่เดินหนีมาอย่างไ้ได้พาตัวเองมาขังในห้องน้ำชายของชั้นที่ต้องลงมาอีกสี่ชั้นด้วยกังวลว่าหญิงสาวจะตามมา มันเป็นสถานการณ์ที่กลืนไม่เข้าคายไม่ออก จะพูดตรงๆ ก็ไม่ได้ ตอบรับก็ยังไม่ได้อีกที่ทำได้และทำมาตลอดคือหนี หนีอย่างเดียว

เรียกรวิชญ์ไม่ได้ถึงขนาดตะต๋องไม่ได้ เขาไม่ใช่พระที่ห้ามสีกาล่วงเกิน แต่ที่ไม่อยากให้เธอเข้าใกล้นั้นก็เพราะอีกฝ่ายเป็นคู่หมั้นของเจ้านาย ดูยังงี้ก็ไม่เหมาะสม

อันที่จริงเขาก็เคยมีแฟนมาก่อน เมื่อโตขึ้น ทำงานหนักขึ้น ความสนใจในเรื่องรักๆ ใคร่ๆ ก็น้อยลงตาม แต่ถ้าถามว่าคนแบบไหนเหวอที่เป็นสเปกของเรียกรวิชญ์ ตัวเขาคงไม่สามารถบรรยายออกมาได้ ความรักในอดีตก็ค่อนข้างจบจวบแม้จะจบได้ดี ทว่าในตอนนีเขากลับไม่สามารถจำกัดความหรือหาคำเฉพาะใด ๆ มาพรรณนาถึงหน้าตาหรือลักษณะแบบที่ชอบได้เลย

นั่นคงเพราะยังไม่เจอใครที่เห็นแล้วรู้สึกใช่ละมั้ง

“เฮ้อ...” ว่าแต่นี้วิชุดาไปหรือยัง

จะให้เธอนอนอยู่ในลั้วมทั้งคืนไม่ได้หรอกนะ!

และในที่สุดเขาก็ออกมาจากห้องน้ำ หลังจากโทร. หาใครสักคนที่พอจะให้วานได้ให้ขึ้นไปดูลาดเลาให้ พอได้รับแจ้งว่าทางสะดวก เขาก็กลับขึ้นไปทำงานอย่างสบายใจ เหลือเวลาอีกแค่ชั่วโมงกว่าก็จะเลิกงาน เรียกรวิชญ์ก็ค่อยๆ เคลียร์งานของตัวเองไปเรื่อย ๆ

“อ้าว เทียน”

ประตูห้องของเจ้านายเปิดออก พร้อมกับเจ้าตัวที่เดินถือกระเป๋ามา เรียร์วิษณุสะดุ้งเล็กน้อย ออดจะสอดสายสายตาหาว่าคู่มั่นของชายคนนี้อยู่ใกล้ๆ หรือไม่ไม่ได้

“เดี๋ยวผมจะกลับก่อน มีธุระนะ”

“ครับ” เขาตอบรับสั้นๆ ก่อนจะนั่งเพื่อรอฟังเผื่อว่าจะมีคำสั่งเพิ่มเติม ทว่าพ่ายเพียงจ้องหน้าเขาโดยไม่พูดอะไร ในที่สุดคนเป็นเจ้านายก็ถอนหายใจและเดินจากไป

การทำงานของเขากับเจ้านายที่เป็นอัลฟ่าเหมือนกันมันก็เป็นเช่นนี้แล...

แม้ว่าต่อหน้าคนนอกพวกเขาจะทำตัวเหมือนเจ้านายลูกน้องทั่วไป แต่เรียร์วิษณุก็รู้ว่าพ่ายนั้นไม่ได้ชอบใจเขาสักเท่าไร มันคงเป็นปกติของอัลฟ่าที่มักจะไม่ชอบใจกันเอง ยิ่งการทำงานที่ต้องมีการกระทบกระทั่ง มันจึงอดไม่ได้ที่คนเป็นเจ้านายจะไม่ขึ้นชอบในตัวลูกน้องเช่นเขา แต่จะให้เปลี่ยนเพศกำเนิดก็ทำไม่ได้ ใครใช้ให้เกิดมาเป็นอัลฟ่าจนๆ ละ

การจำกัดความว่าอัลฟ่าต้องรวย ต้องเก่ง และต้องเป็นผู้ร่ำรวยมันช่างใจแคบเหลือเกิน

แต่เรียร์วิษณุไม่ได้ไม่พอใจในฐานะของตัวเอง เขาภูมิใจที่เกิดมาเป็นอัลฟ่าคนหนึ่ง แม้ครอบครัวจะไม่ได้ร่ำรวย ไม่ได้อยู่บนกองเงินกองทอง แต่ก็ไม่ได้น้อยใจในโชคชะตาอะไร เขารู้สึกว่าตัวเองโชคดีมากๆ ด้วยซ้ำ

บนเส้นทางเดิมๆ ใช้ชีวิตแบบเดิมๆ อัลฟ่าคนหนึ่งกำลัง
เตะบัตรประจำตัวพนักงานของตนลงบนเครื่องเพื่อเป็นการตอกบัตรออกจากงาน เขาไม่ใช่คนแรกที่เดินออกจากบริษัทตอนถึงเวลาเลิกงาน เพราะเขานั่งแช่เช็คข้อความในมือถือตัวเองเล็กน้อยก่อน

เลิกงานแล้วเขาก็ตรงกลับบ้านไม่ไปไหน จริงๆ ในวัยสามสิบสาม

ปียังไม่นับว่าแก่จนเกินไป แต่ทุกวันนี้เธียรวิษณุใช้ชีวิตเหมือนกำลังรอวัยเกษียณ

จากที่นี่ มนุษย์ไร้รถยนต์เช่นเขาจะต้องใช้ขนส่งสาธารณะในรูปแบบต่างๆ เพื่อเดินทางกลับบ้าน ประมาณเกือบชั่วโมงกับการเบียดเสียดบนรถไฟฟ้าวจนถึงสถานีใกล้บ้าน เดินต่อไปอีกนิดหน่อยก็ถึงห้องแถวเก่าๆ หน้าปากซอยที่เป็นร้านอาหารตามสั่ง ได้เวลามื้อเย็น ก็ต้องรีบรับประทานอาหารก่อนที่จะดึกจนเกินไป

“กลับมาแล้วครับแม่” แต่เขาไม่ได้มาสั่งอาหารที่ร้านนี้ ยิ่งในยามเย็นย่านแบบนี้ เจ้าของร้านก็กำลังจะปิดร้านอยู่

“กลับมาแล้วหรือพี่เทียน”

คุณแม่โอมเม่ก้าชายที่ดูอ่อนกว่าวัยซึ่งกำลังยกเก้าอี้คว้าไว้นิดโตะเอ๋อๆ ทักทาย เธียรวิษณุไม่รอช้า รีบเดินมาช่วยทันที

“แม่ทำกับข้าวไว้แล้ว ถ้าพี่เทียนหิวก็กินก่อนเลยนะลูก”

“ผมยังไม่หิวเท่าไรครับ เดี่ยวเรากินพร้อมกันก็ได้ล่ะ”

เธียรวิษณุมักจะพูดคุยกับแม่ด้วยความอบอุ่นเช่นนี้เสมอ ดังนั้นในสายตา ‘อินุ’ แม้ว่าลูกชายคนนี้จะอายุสามสิบสามปีไปแล้ว ก็ยังคงน่ารักไม่ต่างจากเด็กน้อยในวันวาน

พวกเขา รวมถึงเด็กในร้านอีกคนที่ เป็นโอมเม่ก้าช่วยกันเก็บร้าน ไม่นานทุกอย่างก็เสร็จเรียบร้อย หลังจากที่ทำข้าวให้ ‘อุน’ หรือที่เรียกกันว่า ‘เจ้าอุน’ กลับบ้านไปกิน สองแม่ลูกก็มานั่งกินข้าวและดูทีวีด้วยกัน เป็นกิจกรรมที่แม่ไม่ได้ทำทุกวัน แต่ก็พยายามให้เกิดขึ้นบ่อยที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

เธียรวิษณุถอดเสื้อสูทออกและพาดไว้กับเก้าอี้ตัวหนึ่ง เขากับแม่ นั่งกินข้าวด้วยกันเงียบๆ ไม่ได้มีบทสนทนาอะไรจนกระทั่งรอบช้อนล้อมแล้ว

“งานเป็นยังไงบ้างพี่เทียน”

“ก็เหมือนเดิมครับ”

“ถ้างานที่นี้มันหนัก ลองเปลี่ยนงานดูก็ได้นะ ลูกชายแม่เก่งขนาดนี้ต้องมีงานดี ๆ รองรับบ้างแหละนะ”

“ไม่เป็นไรครับ อยู่ตรงนี้ก็สบายดี”

“ถ้าพี่เทียนอยู่ได้ก็ไม่ใช่ไร” อินทก็เป็นเช่นนั้น เลี้ยงลูกมาโดยไม่บังคับ และก็ไว้ใจเจริญวิชญ์มาโดยตลอด เพราะฉะนั้นไม่ว่าทางไหนที่เขาเลือกเดิน อินทก็จะไม่แย้งอะไรแต่อย่างใด

ขอเพียงอย่างเดียว...อินทยังอยากให้ลูกชายของตนได้ทำงานในห้องแอร์อยู่ ถ้าถามว่าทำไม...เหตุผลนั้นบอกไม่ได้

อย่างที่ให้นิยามว่าเจริญวิชญ์ทำงานไปวัน ๆ เหมือนคนรวัน เกษียณ ไม่ได้หมายความว่าเขาทำงานไม่เต็มที่ แต่เขาทุ่มเทให้แก่มัน เพื่อจะรอไปใช้ชีวิตจริง ๆ ในวัยเกษียณต่างหาก การใช้ชีวิตแบบที่เป็นอยู่มันก็ดูจะดีไป และอะไรที่ดังไปก็ไม่ใช่เรื่องดีสักเท่าไร

เจริญวิชญ์ทำงานสมกับเป็นพนักงานดีเด่น หากไม่ใช่เรื่องสุขภาพของแม่ ไม่มีเลยที่จะใช้วันลา ต่อให้เมื่อคืนวานไปปาร์ตีกับเจ้านายหนักแค่ไหน ในวันต่อมาเจริญวิชญ์ก็จะกลับมาใช้ชีวิตดังเดิมเป็นเช่นนั้นมาสิบปีแล้ว นี่มันเหมือนจักรกลมากกว่ามนุษย์เสียอีก

“เอาเป็นว่าถ้าพี่เทียนอยากพักหรืออะไร ก็ทำได้นะ”

“พักเหอะครับ”

“อ้อ หรือบริษัทเขาไม่ให้ลาพักร้อนเลย?”

“ก็ไม่ใช่ว่าหรอกครับ แต่เป็นเลขาฯ จะหยุดก็ไม่ได้ ไม่งั้นใครจะช่วยเจ้านายทำงานล่ะครับ”

“แล้วตอนที่เจ้านายของลูกหยุดล่ะ”

“ผมก็ต้องคอยรับหน้าให้ไง”

นี่มันงานอะไรกันนะ ทำไมมันดูไม่มีช่องทางหรือโอกาสให้ลูกของอินทพักผ่อนเลยล่ะ

“ไปเที่ยวบ้างก็ดีนะพี่เทียน” อินทกล่าวกับลูกคนนั้น และสิ่งที่ได้รับกลับมาก็เป็นรอยยิ้มที่อบอุ่นเสมอ

“ครับ”

ดูเหมือนเรื่องที่พูดไปวันนี้จะเข้าหูซ้ายออกหูขวาเสียแล้ว การมีลูกอย่างเรียววิชัยก็ใช่ว่าจะไม่ลำบากเลย...ลำบากสิ ลูกชายของอินทุ แก่ขนาดนี้แล้วแท้ๆ

แฟนเฟรนด์คนก็รู้จักหาลักที!

ชีวิตผกผันของเลขาฯ พี่เกียน

เช้าวันธรรมดาของเจียร์วิษณุก็เหมือนกับมนุษย์เงินเดือนทั่วไป ตื่นเวลาเดิม ออกจากบ้านเวลาเดิม ใส่เสื้อผ้าแบบเดิมๆ เป็นการใช้ชีวิตแบบเดิมๆ ซ้ำๆ ในทุกๆ วัน แต่มันก็ผ่านมาเป็นสิบปีแล้วตั้งแต่เรียนจบมา จะเรียกว่าชินก็ได้ แม้บางทีมันก็น่าเบื่อหน่าย

พนักงานกินเงินเดือนหลายคนในสังคมมักมีปัญหาเบิร์นเอาต์ตัวของเจียร์วิษณุเองก็เช่นกัน เขาเผชิญกับมันมาหลายต่อหลายครั้ง แพลซันในการทำงานที่เคยมีตอนเรียนจบนั้นใช้หมดไปแล้ว ทุกวันนี้เขายังใช้ชีวิตแบบเดิมเพราะความเคยชิน แต่ความเคยชินก็มีข้อดีของมัน นั่นคือความเสี่ยงต่ำแม้ไม่เข้าใจ

เขาเริ่มงานที่บริษัทนี้ตั้งแต่เรียนจบ ทำงานมาหลายปี เงินเดือนก็จัดได้ว่าสูงตามอายุงานและความสามารถ ถึงแม้ว่ามันจะน่าเบื่อกับการที่ต้องมานั่งรับมืออารมณ์ของคนที่ไม่ชอบขึ้นหน้ากันบ้าง แต่กับเรื่องงาน เขาก็สามารถจัดการได้ไม่ยาก ดังนั้นจึงไม่คิดจะดิ้นรนอะไร ให้เปลืองพลังงานสมอง

แม้ว่าเหล่าอินฟลูเอนเซอร์หรือไลฟ์โคชหลายคนจะถูกร้อง

ขับเคลื่อนสังคมให้คนรุ่นใหม่ออกจากคอมพิวเตอร์โซนเพื่อไปค้นหาตัวเอง แต่การตัดสินใจทำอะไรแบบนั้นเป็นเรื่องที่ไม่ง่ายเลย ใช้แค่ใจอย่างเดียวไม่ได้ ต้องมีความต้องการอันแรงกล้าด้วย เรียร์วิชญ์เองก็ยุ่งและเหนื่อยเกินกว่าจะมานั่งคิดถึงการเปลี่ยนเส้นทาง ฉะนั้นเขาจึงเลือกที่จะผูกติดตัวเองอยู่กับเก้าอี้เลขาฯ หน้าห้องคุณพ่ายต่อไปโดยไร้จุดหมาย

แต่ก็ใช้ว่าจะไม่มีใครพยายามแะเขาออกจากตำแหน่ง ในวันนาเปื่ออีกหนึ่งวันของชีวิตเลขาฯ อย่างวันนี้ จริง ๆ แล้วมันเป็นปกติมาก ๆ ที่จะถูกเจ้านายเรียกเข้าไปคุยงานในห้อง ทว่าเมื่อเรียร์วิชญ์มายืนอยู่ต่อหน้าพ่าย...

“ครับ?”

เจ้านายคนนั้นกลับหันจอของคอมพิวเตอร์มาให้ดูภาพจากกล้องวงจรปิด เรียร์วิชญ์ไม่ค่อยเข้าใจคำสั่งสักเท่าไร เขาดูไปเรื่อย ๆ โดยไม่ได้มีปากเสียงอะไร จนกระทั่งเริ่มจะเข้าใจว่าพ่ายพยายถึงอะไรในที่สุด

“คุณจะอธิบายว่ายังไง?”

“อธิบาย? เอ่อ...มันไม่มีอะไรจริง ๆ ครับ”

“แล้วทำไมคู่มั่นของผมถึงเข้าไปในห้องน้ำกับคุณไม่ทราบ?”

“เอ่อ คุณวิชุดาไม่ได้เข้าไปกับผมนะครับ คุณพ่ายพคงจะเห็นว่าเราไม่ได้เข้าไปพร้อมกัน...” เรียร์วิชญ์ยังคงแก้ตัว แม้จะพยายามรักษาระยะห่างกับคู่มั่นของเจ้านายขนาดนั้น ก็ยังพลาดได้เสียนี้...

“ของแบบนี้มันจำเป็นด้วยหรือไงว่าต้องเข้าไปพร้อมกัน วิอาจจะดูแลเลาและตามคุณเข้าไปก็ได้”

“ผมไม่ทราบครับว่าเธอตามมาทำไม”

“ยังจะเถียงอีกหรอ คุณกับวิเข้าไปในระยะเวลาไล่เลี่ยกัน และยังออกมาในระยะเวลาใกล้เคียงกันโดยที่ไม่มีใครใช้ห้องน้ำนั้นเลย นอกจากพวกคุณสองคน”

“...”

“และคุณเข้าไปทำธุระอะไรในห้องน้ำนั้นนาน ๆ เท่าที่ผมดู คุณอยู่ในนั้นเกินครึ่งชั่วโมงเลยนะ”

เป็นความจริงที่เขาหนึ่งงานไปอยู่ในห้องน้ำนานขนาดนั้น แต่ทั้งหมดมันก็เพราะ...ต้องการจะหนีวิชุดาต่างหาก

เรียรวิชญ์ไม่ได้พูดโพล่งในสิ่งที่คิดออกมาทั้งหมด ทั้ง ๆ ที่ในหัวของเขายังนึกภาพเหตุการณ์วันนั้นออกราวกับมันเพิ่งเกิดเมื่อครู่ เพราะวิชุดารุกกันหนักถึงขั้นนั้น เขาก็กลัวว่าจะมีคนเห็นและเข้าใจผิดได้ แต่ใครจะไปคิดว่าจะถูกแอบตามในตอนที่เขาหนีมา

ในห้องน้ำชายที่มีห้องส้วมเพียงสองห้อง เขาเข้าไปอยู่ในนั้นแล้วก็หนึ่ง จำได้ว่าขณะที่นั่งเล่นมือถืออยู่คนเดียวก็ได้ยินเสียงปิดประตูที่ห้องข้าง ๆ แต่จะให้ไปทักทายเพื่อนร่วมสุขาก็ใช่เรื่อง ถึงตอนนี้เขาจะปะติดปะต่อเรื่องราวได้แล้ว แต่เกรงว่าต่อให้อธิบายไป พายัพก็คงไม่รับฟัง...ไม่สิ รับฟังนั่นแหละ แต่รับฟังด้วยอคติที่มากเกินไปจะรับมือไหว

ดวงตาของเรียรวิชญ์ยังคงนิ่งเฉย ในขณะที่พายัพกำลังแผ่อำนาจของอัลฟาไปทั่ว หากเป็นเบต้า โอเมก้า หรืออัลฟาบางคนก็อาจจะรับไม่ไหวกับฟีโรโมนอัลฟาที่เข้มข้นนี้ แต่เรียรวิชญ์อาจจะได้ของดีมาจากทางบิดาเยอะหน่อย เขาจึงยังยืนนิ่งได้โดยไม่รู้สึกอะไร

ยังงี้ก็จะเอาเขาออกให้ได้สินะ

“ผมคุยกับคุณพ่อแล้ว ท่านไม่พอใจมากที่คุณร่วมมือกับคู่หมั้นของผมสวมเขาให้แบบนี้”

“ผมขอยืนยันความบริสุทธิ์ของตัวเอง” เรียรวิชญ์ยังคงยืนยันกรานมาถึงจุดนี้ ต่อให้รักงานที่ทำแค่ไหนก็ไม่เสียใจหากจะไม่ยอมรับในสิ่งที่ไม่ได้ก่อ

“ฮิ หลักฐานคาตาแบบนี้”

“คาตาว่าคุณวิชุดาตามผมไปห้องน้ำหลังจากที่ผมเข้าไปแล้ว

เกือบห้านาที แต่คุณไม่มีหลักฐานว่าผมกับคุณนั้นของคุณทำอะไรกัน”

“...”

“ผมขอยืนยันว่าผมไม่ได้ทำอะไรเธอ” หลังจากทีอัลฟ่าหนุ่มตัดสินใจจะช่างแม่งต่อชีวิตในตอนนี้ เขาก็ไม่คิดจะเก็บพีโรโมนที่พร้อมจะปะทุตลอดเวลาอีกต่อไป

พ่ายพินิ้วหน้า แม้จะเป็นอัลฟ่าเหมือนกัน แต่ระดับพีโรโมนก็ยังเหลื่อมล้ำกันอยู่ สุดท้ายเธียริชญ์ก็เก็บมันกลับเข้าไป เห็นได้ชัดว่าการควบคุมสภาพจิตใจและร่างกาย เธียริชญ์เป็นอัลฟ่าที่แข็งแกร่งกว่ามาก

“แล้วถ้าวิชุดาเขายอมรับมาแล้วล่ะ”

“...”

“คุณคงไม่คิดว่าผมจะไม่ตรวจสอบอะไร แล้วมาปรักปรำคุณหรอกนะ”

“คิดว่านั้นคงเป็นปัญหาระหว่างคุณกับคุณวิชุดาแล้วละครับ เพราะผมก็ยังยืนยันว่าผมไม่ได้ทำ เธอคงฝันไปเอง”

“เธียริชญ์!”

“คุณพ่ายพออยากไล่ผมออก ทำไมต้องทำเรื่องง่ายให้เป็นเรื่องยากด้วยล่ะครับ”

“...”

“แต่ผมไม่ยอมหรอก ในเมื่อผมไม่ได้ทำอะไรผิด จะเอาคลิปนั้นไปประจานก็ได้นะครับ แต่คุณคงจะรู้ว่าผมมีเป็นร้อยพันวิธีที่จะทำให้ตัวเองบริสุทธิ์ผุดผ่องต่อหน้าคนอื่น”

“ฉันไล่นายออก”

“ผมจะไปคุยกับคุณบัญชา อธิบายให้ท่านเข้าใจในด้านของผมด้วยตนเอง”

“เธียริชญ์!”

“แค่เพียงเพราะลูกชายไม่ยอมทำงานร่วมกับอดีตเลขาฯ ของ

ท่าน คงไม่มีความจำเป็นที่จะต้องมาร่วมมือกับคู่มั่นที่ไม่อยากจะแต่งงานกันกุเรื่องแบบนี้ขึ้นมาหรือมั้งครับ”

แม้ว่าโดยปกติแล้วเรียรวิชญ์จะเหมือนคุณปู่หมดไฟผู้เฉื่อยชา แต่ถ้าให้เขาได้ใช้สมองครุ่นคิดเสียหน่อย ชายคนนี้ก็ไม่ต่างจากวัตถุระเบิดอันตราย กับเรื่องนี้เขาจะไม่ยอมเสียเปรียบเด็ดขาด

พายัพกัดฟันกรอด เขาเห็นว่าเรียรวิชญ์เป็นคนนิ่งๆ จึงคิดจะยกเรื่องนี้ขึ้นมาได้อีกฝ่ายออกจากงานไปง่าย ๆ ทว่าไม่คิดเลยว่าเลขาฯ ชื่อป้อ ๆ ที่ได้รับต่อมาจากพ่อจะลุกขึ้นมาตอบโต้แบบนี้ อัลฟ่าหนุ่มที่ไม่ต้องการล้มรสความพ่ายแพ้หลังตกลง เขาเกลียดเลขาฯ ตัวเองเป็นเท่าพันทวี ให้ตายยังงี้ก็ไม่อยากเห็นหน้ามันใกล้ๆ อีกต่อไปแล้ว

ใครจะรู้ว่าผู้บริหารหนุ่มอัลฟ่าถูกว่าล้นหลังยังงี้บ้าง ไม่ใช่แค่ว่าเขาเกลียดผู้ใต้บังคับบัญชาที่เป็นอัลฟ่าด้วยกัน ทว่าตลอดสามปีที่ได้ทำงานด้วย อำนาจที่ควรจะเป็นของประธานบริษัท กลับถูกเลขาฯ แย่งชิงรัศมีไปหลายต่อหลายครั้ง

เรียรวิชญ์เป็นอัลฟ่าหน้าตาดี อีกฝ่ายมีเชื้อสายตะวันตกจากญาติข้างไหนก็ไม่รู้ ใบหน้าของเลขาฯ นั้นไม่ใช่แค่เพียงคมขำตามลักษณะอัลฟ่าที่ดี แต่จัดได้ว่าหน้าตาดีกว่าอัลฟ่าปกติทั่วไปด้วยซ้ำ บุคลิกท่าทางก็ดูดีโดดเด่น พอเย็นขำกันแล้ว คนคนนี้ดูมีราศีของการเป็นผู้บริหารบริษัทมากกว่าตัวเขาจริง ๆ เสียอีก!

ยิ่งไปกว่านั้นอีกฝ่ายก็ทำงานเก่ง ไม่ใช่แค่พนักงานในบริษัทที่ให้ความเกรงใจและนับถือ แม้แต่ลูกค้าหรือคู่ค้าคนอื่น ๆ ก็ให้ความสนใจและไว้น้ำใจเชื่อใจเรียรวิชญ์มากกว่าเขา ที่แม้จะออกหน้าเองก็ยังไม่ได้ได้รับความเชื่อมั่นเท่าการมีเลขาฯ ติดสอยห้อยตามไปด้วย

การมีเลขาฯ แบบนี้จึงจัดได้ว่าเป็นดาบสองคม และสำหรับพายัพ คมดาบที่ชื่อเรียรวิชญ์ก็ทำให้เขาทรมานทรมานจนอยากจะไล่ออกไป ประจวบกับที่คู่มั่นของเขาต้องการถอนหมั้นและต้องการได้เงินจากกันใจจะขาด พายัพจึงยื่นข้อเสนอให้เธอทำงานให้ โดยแลกกับ

การที่จะให้เงินก้อนโตไปพร้อมปิดเรื่องที่ร่วมมือกันทำไว้ไม่ให้ใครรู้ แต่เรียกรวิชญ์กลับรู้ทันทีทั้งที่เขามั่นใจมาก ๆ ว่าไม่ได้เผลอทำพลาดอะไรไป!

“ผมจะให้เงินคุณ เขียนตัวเลขที่สมเหตุสมผลมา” เพื่อยุติทุกอย่าง ทั้งหน้าที่การงานที่บริษัท และเพื่อให้อีกฝ่ายปิดปากไม่เอาเรื่องนี้ไปโพ่นทะนาคีไหน โดยเฉพาะกับหุประธานกรรมการอาวุโสอย่างคุณบัญชา พ่อของเขา

“ขอบคุณมากครับทีกรุณา”

และด้วยเหตุนี้ อัลฟาหนุ่มผู้เป็นพระเอกนิยายเรื่องนี้จึงตกงานในตอนหนึ่งของนิยาย!

ในวันถัดมาเรียกรวิชญ์ก็ไม่ต้องไปทำงานอีกเลย แม้แต่ตัวเขาเองก็ยังไม่ชิน นาฬิกาปลุกก็ยังตั้งไว้เวลาเดิม เขาเกือบจะงูสุมจ่อไปอาบน้ำแต่งตัวเข้าบริษัทเสียแล้ว ทว่าเมื่อกำลังจะหยิบมือถือขึ้นมา กดปิดเสียงตั้งปลุก ตาก็เลื้อยไปเห็นสมุดบัญชีธนาคารที่วางไว้ใกล้ ๆ กัน ก็ตั้งใจว่าจะไปอัปเดตสมุดบัญชีเพื่อให้มั่นใจว่าเช็คเงินสดจำนวนหลักที่ได้ฝากไปเมื่อวานเข้าบัญชีมาแล้วจริง ๆ

เขาก็ไม่ได้ใจร้ายกับอดีตเจ้านายอย่างพ่ายพันักหรอก ตัวเงินชุดเขยที่เรียกไปก็นับรวมเงินเดือนหลายเดือนกว่าจะสิ้นปี รวมถึงโบนัสสิ้นปีที่ตนควรจะได้รับ ถึงจะสามารถริดเล็ดจากอีกฝ่ายได้อีก แต่เขาไม่คิดจะทำ ทั้ง ๆ ที่การออกจากงานกะทันหันแบบนี้มันทำให้เรียกรวิชญ์เสียโอกาสไปหลาย ๆ อย่าง

เมื่อวานนี้เขากลับถึงบ้านช้าหน่อยเพราะต้องดำเนินเรื่องต่าง ๆ ไม่ได้ล่ำลาใครเป็นพิเศษ มีแค่ฝ่ายบุคคลที่ไปแจ้งเรื่องให้ทราบเท่านั้น ตลอดดิลิปมานี้เขาค้นพบว่าตัวเองรู้จักคนมากมาย พูดคุยยิ้มแย้มกับคนอื่นไปทั่ว แต่คนที่รู้สึกเป็นห่วงเป็นใยมาก ๆ ก็มีแค่ป้าแม่บ้านที่ดูแลชั้นผู้บริหาร พ่อไปบอกว่าตกงานแล้ว คุณป้ายังแสดงอาการห่วงใย

ทั้ง ๆ ที่ตัวเธียรวิชญ์นั้นไม่ได้กังวลใจเลย

“อ้าว พี่เทียน ทำไมยังไม่แต่งตัวไปทำงานอีกล่ะ” อินทุที่เพิ่งไปตลาดกลับมาเอ่ยทักเมื่อเห็นว่าลูกชายอัลฟ่าของตนเดินลงมาพร้อมกับซุนดอน แม้ปกติเธียรวิชญ์จะอแงบ้างในวันเสาร์-อาทิตย์ แต่เขาเป็นคนมีระเบียบมาก ๆ ในวันธรรมดา อินทุพลันนึกไปว่าวันนี้เป็นวันหยุดราชการหรือเปล่า แต่ในที่สุดเธียรวิชญ์ก็ได้เล่าให้ฟัง

“ตงงานแล้วครับแม่”

“อะไรนะพี่เทียน!” แม้จะอยากให้ลูกลองไปใช้ชีวิตให้เต็มที่กว่าที่เป็นอยู่นี้ แต่ไม่คิดว่าอยู่ ๆ จะตงงานเสียได้ อินทุวางของที่ถือมาเต็มสองมือ ไม่สนใจว่ามันจะหกหล่นแต่อย่างใด

โอเมก้าผู้เป็นแม่ที่ยังคงความงดงามเดินเข้ามาหา มือเล็กลูบไหล่กว้างของลูกชายด้วยความห่วงใย อินทุรู้ว่างานสำคัญกับเธียรวิชญ์มาตลอด อยู่ ๆ ก็มีเรื่องกะทันหันแบบนี้ ความรู้สึกจะเป็นอย่างไรบ้างนะ

“ผมไม่เป็นไรครับแม่”

“จริง ๆ เหรอ”

“เจ้านายเขาไม่โอเคกับผมเท่าไร แต่อย่างน้อยเขาก็ให้ชดเชยมาเยอะหน่อย ผมพาแม่ไปเที่ยวได้นะ”

“ถึงจะพูดแบบนั้นให้แม่ดีใจก็เถอะ แต่ว่าไม่เป็นไรจริง ๆ นะเหรอ” อินทุเอ่ยถามลูกชายที่ยิ้มร่าเหมือนเด็ก แต่เมื่อนึกขึ้นได้ว่าพี่เทียนของตนอายุสามสิบสามแล้วก็ค่อย ๆ ยิ้มออกมา “เดี๋ยวแม่เลือกเองว่าจะไปที่ไหน รับรองว่าไม่แพงมาก”

สมกับเป็นอินทุจริง ๆ เธียรวิชญ์ทั้งห้าทั้งเอ็นดูแม่ตัวเอง

แม้เธียรวิชญ์จะอายุสามสิบสามปีแล้ว แต่อินทุไม่ได้อายุมากกว่าเขานัก โอเมก้าตัวเล็กบอบบางผู้นี้มีลูกตั้งแต่อายุ 15 ปี ยังเด็กมาก ๆ และต้องเผชิญคำครหาต่าง ๆ มากมายจากคนนอกและคนในครอบครัว ดังนั้นทำทุกอย่างให้ลูกได้รำเรียนและเติบโตขึ้นมาจน

มีทุกวันนี้ เรียร์วิษณุอาจจะไม่มีพ่อเหมือนคนอื่น แต่เขามีแม่ที่น่ารักมาก ๆ และแม่ก็เหมือนเพื่อนคนหนึ่งที่ได้เติบโตมาพร้อม ๆ กัน

จากเลขาฯ ผู้บริหารบริษัทใหญ่ ในวันนี้เขากลับได้รับตำแหน่งพนักงานร้านอาหารตามสั่งซึ่งเป็นที่นิยมของคนละแวกนี้ เรียร์วิษณูป็นทอดไข่ดาวจำนวนมากเพื่อให้ทันขายตอนเที่ยง ยืนหน้าเตาจนหน้ามันท่ามกลางอากาศร้อนจัด แต่ก็รู้สึกสดชื่นกว่าตอนนั่งอยู่ที่โต๊ะทำงานอันเต็มไปด้วยกองเอกสาร เอาเข้าจริง ๆ ได้ออกมามันก็ไม่ใช่ว่าจะรู้สึกแยขนาดนั้น

ร้านอาหารตามสั่งของอินทุเป็นร้านเล็ก ๆ รสชาตินั้นไม่ได้โดดเด่น เน้นขายราคาถูกให้คนที่ทำงานในละแวกนี้เข้าถึง ตึกแถวย่านที่เรียร์วิษณุอาศัยอยู่นั้น มีทั้งห้างสรรพสินค้า รถไฟฟ้า ตึกสำนักงาน และหมู่บ้านของคนมีฐานะ ร้านอาหารนี้อาจจะดูแปลกแยก แต่มันสร้างขึ้นมากเพื่อรองรับคนรายได้น้อยที่ทำงานอยู่ย่านนี้จริง ๆ

แม้ว่าจะเป็นย่านที่ขับเคลื่อนเศรษฐกิจโดยกลุ่มคนมีฐานะ จนหลายคนอาจจะลืมไปแล้วว่าในย่านเศรษฐกิจ ไม่ว่าที่ไหนก็ตาม ยังมีกลุ่มคนจำนวนมากที่เป็นแรงงานรายได้น้อยซึ่งไม่สามารถจับจ่ายใช้สอยสินค้าราคาแพงได้ อินทุสังเกตเห็นข้อดีของทำเลนี้จึงลงทุนทำร้านอาหารตามสั่ง โดยเงินทุนนั้นมาจากการขายตึกแถวที่ได้รับจากมรดกของญาติผู้ใหญ่ซึ่งพอจะเ็นดูกันอยู่บ้าง ไม่น่าเชื่อว่ามันจะเป็นตอนที่โอเมก้าคนหนึ่งอายุเพียงยี่สิบปี และมีลูกน้อยอายุห้าปีข้างกาย

พอเริ่มเปิดร้านก็ได้เห็นผู้คนมากมายที่เหมือนจะถูกลืมนเลือนหลายคนต้องห่อข้าวมากินเอง หรือซื้ออาหารจากรถเข็นหาบเร่ที่ต้องคอยมองเทศกาลเพื่อหาทางหนีทีไล่ พวกเขาไม่มีกำลังจับจ่ายที่มากนักและจำต้องรับประทานอาหารที่เน้นให้พลังงาน อินทุเข้าใจความลำบากจึงตัดสินใจปรับราคาอาหารให้คนเหล่านั้นเข้าถึงได้ง่ายและได้ปริมาณที่คุ้มค่า

มันจึงทำให้สองแม่ลูกไม่ร่ำรวยเท่าไรหรอก ถึงไม่ขาดทุน แต่อย่า

ร้องหาทำไรมากมาย หลายปีมานี้ก็พยายามจะคงราคาไว้ แม้ค่าวัตถุดิบจะสูงขึ้นโดยไม่มีปรับลดก็ตาม ไหนจะมีลูกจ้างที่เรียกริขณีสันับสนุนให้จ้างไว้เพื่อช่วยแบ่งเบาภาระอีกคน ยังดีที่เขาทำงานแล้วจึงช่วยแบ่งเบาภาระได้บ้าง ไม่เช่นนั้นมันก็ยากที่ร้านอาหารแห่งนี้จะดำรงอยู่ต่อไปได้

“ลูกจ้างคนใหม่หรืออิน” ลูกค้าประจำที่เป็นคนขับมอเตอร์ไซด์รับจ้างถาม เขาคุ่นหน้าคุ่นตาเรียกริขณียู่บ้าง เคยใช้บริการกันก็หลายหน แต่หลายครั้งจะเห็นอัลฟาชายดูดีคนนี้ใส่แต่ชุดทำงานที่ดูสุภาพ

“อ้อ เพิ่งตกงานนะ”

“อ้อ ที่นายพลคนนั้นมาจีบแต่อินไม่เอาเพราะชอบเจ้าหนูมันีหรือ”

“เอ่อ...”

แม้แม่กับลูกค้าจะคุยกันแค่สองคน แต่เรียกริขณียกลับได้ยินชัดเจน จริง ๆ แล้วไม่ใช่ครั้งแรกที่เรียกริขณียถูกเข้าใจผิดว่าเป็นคนรักหรือเพื่อนของแม่ตัวเอง ก็ดูอินทูลิ...ยังสวยและยังดูเด็กถึงเพียงนั้น ใครจะไปคิดว่าโอเมก้าที่ดูดีขนาดนี้เป็นแม่ของผู้ชายอายุสามสิบสามปีที่มีเอววยังใช้ชีวิตเหมือนรวันเกษียณ

ให้ตายเถอะ

เมื่อวานแค่นี้กั แต่วันนี้ได้เกษียณจริง ๆ แล้วหรือนี่!

“เดี๋ยวเก็บจานก่อนนะ” อินทูลิพายเปียง มันเป็นไปไม่ได้ที่แม่หมายหน้าตาดีจะไม่ถูกเกี้ยวพา หลายสิบปีแล้วที่อินทูลิจำต้องบอกปิดใครต่อใครที่เข้ามา เพราะไม่อยากเริ่มต้นมีความรักครั้งใหม่ ไม่ใช่ว่าปิดกัน แต่มัน...ไม่มีใครที่ใช่เข้ามาสักคน และคนส่วนใหญ่ที่เข้ามา ก็มักจะยื่นข้อเสนอที่รับไม่ได้มาให้ทั้งนั้น

หน้าตาแบบนี้ ทำไมใคร ๆ ก็คิดว่าเป็นได้มากที่สุดก็แค่เมียน้อยของคนมีเงินด้วยนะ

แค่จนและเป็นโอเมก้าก็ดูหิวเงินในสายตาของคนที่รวยกว่าแล้ว
เหรือ...

พวกเขาไม่ได้ตอบคำถามเรื่องสถานะกับลูกค้านั้น อินทุและ
เธียรวิษณุกำลังยุ่งมาก ๆ เพราะเป็นช่วงที่ลูกค้าค่อนข้างแน่นร้าน
แม้ว่าจะจ่ายเงินและเดินออกจากร้านกันไปบ้างแล้ว แต่ว่าก็ยังมียาน
มากมายให้ทำอยู่ดี พวกเขาหันไปทำหน้าที่ของตัวเอง จนกระทั่งได้ยิน
เสียงของลูกค้าใหม่ที่เพิ่งเข้ามา

“ขอข้าวผัดหมูพิเศษครับ”

เนื่องจากอินทุยังเก็บจานไม่เรียบร้อย และอุ่นก็ยังติดพันกับ
การเสิร์ฟน้ำให้ลูกค้าอีกโต๊ะ เธียรวิษณุที่เพิ่งทอดไข่ดาวเสร็จจึงรับ
ออเดอร์แทน

“ครับ ทานนี้หรือกลับบ้านครับ”

“หือ ไม่คุ้นเลยนะเนี่ย... นี่พ่อครัวคนใหม่เหรือครับคุณอิน”

เป็นคำถามที่โดนถามมาตั้งแต่เปิดร้านวันนี้เลยก็ว่าได้ คนตอบ
ก็เหมือนจะชินแล้ว อินทุที่เห็นว่าลูกค้าเป็นใครก็ยกมือไหว้ ทำทางดู
สนิทสนมเหมือนเป็นลูกค้าประจำ

“คุณชาญ รับอะไรดีครับวันนี้” อินทุมารับลูกค้าด้วยตัวเองและ
ให้อุ่นเก็บโต๊ะให้ต่อ

“อ้อ สั่งกับพ่อหนุ่มคนนี้แล้วละ”

ชายวัยกลางคนในชุดเสื้อยืดธรรมดาและกางเกงสามส่วนที่ชื่อ
‘ชาญศิลป์’ นั้นดูคุ้นเคยกับที่ร้าน เธียรวิษณุมองคนทั้งสองพูดคุยกัน
ก่อนที่อินทุจะเดินเข้าไปทำอาหารด้วยตนเอง และสั่งให้เขาช่วยเตรียม
วัตถุดิบ อย่างไรก็ตาม เขาไม่สามารถหยุดคิดได้ว่ามันมีบางอย่างขัดหู
ขัดตา

“ลูกค้าประจำเหรือ”

“อ้อ คุณเขาชื่อชาญ บ้านอยู่ในซอยนี้ไง”

“อ้อ...” บ้านอยู่ในซอยนี้ มีโอกาสสูงมากว่าจะเป็นคนมีฐานะ

“แล้วทำไมเขามาซื้อข้าวบ้านเราล่ะ”

“แม่ทำอร่อยจัง”

“ฮ่า ๆ” เรียร์วิชัยขำกลบเกลื่อน เขาไม่กล้าพูดความจริงเพราะกลัวแม่จะฟาด จริง ๆ แล้วอินทุไม่ได้ทำอาหารอร่อยขนาดนั้น สาเหตุที่ขายได้ทุกวันเพราะราคาถูกต่างหาก ส่วนรสชาติก็ธรรมดา พอกินได้ไม่ได้โดดเด่นอะไร อย่างไรก็ตาม เรียร์วิชัยหยุดให้ความสนใจในตัวลูกค้าผู้นั้นและหันมาช่วยงานแม่อย่างจริงจัง

และในระหว่างที่กำลังผัดข้าว ใครคนหนึ่งก็เดินเข้ามาหาลูกค้าคนนั้น...

“คุณชาญครับ ดูเหมือนว่าคุณปิ่นจะเดินทางถึงประเทศไทยแล้ว”

“ไอ้ ปิ่นมาแล้วเหรอ ถ้าไปรับแล้วก็ช่วยพามาที่บ้านด้วยละกันนะ”

“ได้เลยครับ ยังไงผมจะให้ แจ้งคุณปิ่นให้”

คนสองคนที่พูดคุยกันในร้านเรียกความสนใจจากเรียร์วิชัยที่กำลังจะเดินมาเสิร์ฟอาหาร เขาวางจานข้าวเบา ๆ และกำลังจะถามผู้มาใหม่ว่าต้องการรับอะไรเพิ่มหรือไม่ แต่เมื่อคนคนนั้นได้เห็นหน้าเขาแบบเต็ม ๆ ก็ถึงกับอุทานออกมา

“คุณ!”

“ครับ?” เรียร์วิชัยที่ทำอะไรไม่ค่อยถูกค่อย ๆ คิดว่าเขาเคยเจอคนคนนี้นมาก่อนหรือเปล่า ใช้เวลาไม่นานจึงเอ่ยชื่อหนึ่งออกไป “คุณวศิษฐ์ไหมครับ”

“ครับ ว่าแต่คุณเรียร์วิชัยไหมครับ” อีกฝ่ายถามกลับ เป็นการตอกย้ำว่าทั้งสองรู้จักกันจริง ๆ

“รู้จักกันเหรอ” ชาญคิดปึ่ถามออกมา เขาใครรู้ว่าทำไมอัลฟาพ่อครัวคนใหม่ของร้านอาหารตามสั่งราคาถูกแห่งนี้ถึงรู้จักกับเลขาฯของลูกชาย

“...”

“...” ส่วนธีรวิชัยก็ไม่ว่าควรจะทำอย่างไรดีในสถานการณ์แบบนี้ ก่อนอื่นเลยเขาไม่คิดมาก่อนว่าจะได้เจอคนรู้จักที่นี่ และจะตอบอย่างไรดี...

ว่าเขาตงงานแล้ว

2

ปัญหาน์ ก้องกวินทร์

เจ้าของร่างสูงเพรียวของไอเมก้าที่ชื่อปัญหาน์ดูโดดเด่น
สะดุดตาผู้คนในสนามบิน มันคือพรของสวรรค์หรืออย่างไรงั้นนะ
ที่สร้างสรรค์ภาพที่น่ามองมาให้มนุษย์ไอเมก้าคนนี้ แล้วไหนจะรสนิยม
ทางแฟชั่นที่เจ้าตัวชื่นชอบ มันยังขับให้ปัญหาน์ดูมีเสน่ห์ขึ้นไปอีก

คนขับรถของบริษัทที่เลขาฯ อย่างวศินประสานงานให้มารับก็
มาถึงว่องไว ประธานบริษัท C-Vil International ผู้ผลิต ส่งออกและ
นำเข้าสินค้าอุปโภคบริโภคชื่อดังของประเทศอย่างปัญหาน์นั้นมึนงาน
ค่อนข้างจะรัดตัว จึงจำเป็นต้องมีผู้ช่วยที่รู้ใจ แต่เลขาฯ ผู้รู้ใจคน
ดังกล่าวกลับมีปัญหาหางอแงมาก ๆ ในตอนนั้น

และวันนี้ก็จะได้ข้อสรุปจากปากวศินจริง ๆ เสียทีว่าจะเอาอย่างไร
ต่อไป

ปัญหาน์กับวศินนั้นอายุเท่ากันและรู้จักกันตอนเรียนมหา'ลัย
ไอเมก้าทั้งสองไม่อาจเรียกได้ว่าเป็นเพื่อนสนิทในตอนนั้น อันที่จริง
กลุ่มเพื่อนก็คนละกลุ่มกัน แต่เพราะได้เรียนวิชาเดียวกันค่อนข้างเยอะ
เลยมีโอกาสดูได้ทักทายกันบ่อย ๆ ปัญหาน์มาจากครอบครัวมีฐานะ

ส่วนวคินั้นเหมือนข้าวตรงข้าม อีกฝ่ายมาจากครอบครัวที่ขาดแคลน กำลังทรัพย์ แต่ตะเกียบตะกายกัดฟันพาตัวเองเข้ามาเรียนในมหา'ลัย ได้จนจบ

อาจเพราะเป็นโอเมก้าไม่กี่คนในห้อง แม้จะไม่ได้สนิทสนมกัน แต่ก็เกิดความเห็นอกเห็นใจ หลายครั้งที่วคินไม่สามารถมาเรียนหรือ มีเอกสารไม่ครบ ปัญหาก็มักจะก่อกวนบีบแ้วให้วคินอย่างใจดี แรก ๆ วคิน ก็ไม่ยอมรับ ทว่าเมื่อมีหลาย ๆ ครั้งก็ค้นพบว่าอีกฝ่ายไม่ได้มีเจตนา ร้ายแต่อย่างใด

การเป็นโอเมก้า ไม่ว่าจะยากดีมีจนแค่ไหน ก็ไม่อาจเลี้ยงสหายตา คนอื่นที่มองกันเหมือนเป็นพลเมืองชั้นสองไปได้ ดังนั้นในกลุ่มโอเมก้า ด้วยกันเองก็จะมีคนที่เห็นแก่ตัวมาก ๆ เนื่องจากชีวิตพวกเขาอาจจะ เผชิญอะไรที่แย่ ๆ มา แต่ในขณะเดียวกัน บางคนก็หยิบยื่นความช่วยเหลือให้คนอื่นได้ง่าย ๆ เพียงเพราะเข้าใจและเห็นอกเห็นใจ

ซึ่งปัญหานั้นเป็นประเภทหลัง ส่วนหนึ่งอาจเป็นเพราะฐานะทาง บ้านที่จำกัดได้วคินมาก ๆ การช่วยเหลือคนอื่นจึงไม่ใช่เรื่องที่ทำให้เจ้าตัว หรือครอบครัวลำบากแต่อย่างใด เพราะฉะนั้นหากทำแล้วสบายใจ ปัญหาก็ไม่ลังเลที่จะทำ

หลังจากเรียนจบ วคินไปสมัครงานที่ไหนก็ถูกปฏิเสธ โอเมก้า ยากจนผู้นั้นยังต้องทำงานรับจ้างทั่วไปเพื่อหาเงินมาประทังชีวิต แม้ จะหลุดส้าหัดันดันมาจนเรียนจบแล้วแท้ ๆ แต่ก็...ไม่ได้มีชีวิตที่ดีกว่าเดิม เลย วคินจำต้องเลี้ยงชีพต่อไปแบบนั้น จนกระทั่งได้มาเจอกับปัญหานั ในวันรับปริญญา

อันที่จริงวคินไม่มีแม้แต่เงินที่จะเข้าร่วมพิธี แต่ตั้งใจมาเยี่ยมชุดครุย ของเพื่อนสวมเพื่อถ่ายรูปเป็นที่ระลึกว่าครั้งหนึ่งตนก็เรียนจบปริญญา เหมือนกัน...การเสียเวลารอนเพื่อนมามหา'ลัยในวันนั้นไม่เปล่าประโยชน์ เลย เพราะปัญหานัได้ชักชวนให้เขามาทำงานเป็นเลขาฯ

และตลอดหลายปีที่ผ่านมาปัญหานักับวคินก็ทำงานด้วยกัน

เติบโตในหน้าที่การงานมาพร้อม ๆ กัน มีกันและกันเป็นเพื่อนคู่คิดคู่ใจ จนกระทั่งตัดสินใจเลือกเดินไปอีกทางที่เป็นเส้นทางใหม่ในวัยยี่สิบแปดปี

ปัญหานี้ได้รับข้อความจากวดินแล้วว่าให้ไปเจอกันที่บ้านของท่านชาญศิลป์ ผู้เป็นกรรมการบริษัทและเป็นพ่อของปัญหาน์ ดูเหมือนว่าเลขาฯ คนนั้นจะตัดสินใจได้แล้วว่าจะอย่างไร แต่ก็กังวลในการรับมือกับเจ้านายตัวเอง จึงหวังไปพึ่งผู้ใหญ่ให้ช่วยอธิบายให้ปัญหาน์ที่ผูกพันกับวดินมากได้เข้าใจ

แล้วอย่างนี้ปัญหาน์จะไปรังอีกคนได้ยังไงหว...

กับสิ่งที่ไม่อยากจะเผชิญ เหมือนว่าเวลาจะเดินไปเร็วอย่างน่าใจหาย ปัญหาน์มาถึงบ้านของผู้เป็นพ่อที่เรียกให้มาหาทันทีที่ลงจากเครื่องบิน เมื่อเข้ามาในบ้านก็ได้พบกับเลขาฯ ของตนก่อนเป็นคนแรกจากสายตาแล้ว ดูเหมือนอีกฝ่ายจะมั่นใจเสียเหลือเกินว่าจะได้ตามใจต้องการ

“ดีจริง ๆ นะ”

วดินยิ้มหลังจากได้ยินสิ่งที่เจ้านายของตนต่อว่ามา มันไม่ได้รุนแรงมากมายอะไร ปัญหาน์ก็แคงอน

“ก็มันจำเป็นนี่ครับ”

“ฮึ”

งอนจริง ๆ งอนมาก ๆ ด้วย

ชาญศิลป์ที่เดินออกมาจากครัวพอดีได้รับกอดจากลูกชายของตน ปัญหาน์เป็นโอรสคนเดียว และเป็นลูกที่เขาสุดแสนจะภูมิใจ หลังจากกอดทักทายกันไปแล้ว ปัญหาน์ก็ช่วยประคองผู้เป็นพ่อให้ลงไปนั่งที่โซฟาด้วยหมายจะหาพรรคพวก แต่กลับถูกต่อว่ามาเสียได้

“เฮ้อ พ่อยังไม่แก่ซะหน่อย ทำอย่างกับพ่อแก่มากมาย” อุดจะพูดไม่ได้ก็เพราะลูกชายทะนุถนอมเขาถึงเพียงนั้น

“ถ้ายังไม่แก่ทำไมไม่เข้าบริษัทเลยละครับ ปล่อยให้ลูกชายทำงาน

คนเดียวแบบนั้นได้ยังไง”

“จะว่าไปก็เริ่มจะปวดกระดูกขึ้นมาแล้วสิ ว่าแต่กะจะไม่มีข่าวดีมีแผนกับเขาบ้างหรือไงเจ้าปิ่น”

“ผมจะเอาเวลาที่ไหนไปมีล่ะครับ คนที่เกลียดที่สุดก็มีแค่วีนี่แหละ”

เจ้าของชื่อที่ถูกพาดพิงกลอกตาขึ้นฟ้า เบื่อขี้หน้าเจ้านายของตนเป็นที่สุด

“วีเป็นสะใภ้พ่อก็ดิ้นะ”

“ทุกคนลืมไปแล้วหรือครับว่าผมกับคุณปิ่นเป็นโอเมก้าเหมือนกันนะ”

“โลกมันเปลี่ยนไปแล้วไง คุณวี” ปัญชาน์ขยิบตาให้ ได้รับคำอนาจาวคินมาหนึ่งทีแต่ไม่ใส่ใจ ทั้งยังหัวเราะอย่างอารมณ์ดีออกมา

ชาญศิลป์มองเด็กทั้งสองด้วยแวตาทะลึงใจ หลังจากที่ถูกมัตตีให้ลูกชายที่เพิ่งเรียนจบจ้างวคินมาช่วยงาน เขาก็ได้เห็นพัฒนาการที่ก้าวกระโดดของเด็กทั้งสองมาตลอด ทำงานด้วยกันมาหลายปี จนปัญชาน์มั่นใจในความสามารถของตน เขาจึงได้ตัวเองออกจากการบริหารและปล่อยให้ปัญชาน์ทำแทน

ปัญชาน์เป็นโอเมก้า แต่ถึงเป็นโอเมก้าก็ไม่ได้หมายความว่าพ่อแม่จะไม่รัก ตั้งแต่เด็ก ชาญศิลป์ประคบประหงมลูกชายของตน แต่ก็เข้มงวดไม่น้อย เพราะรักและเป็นห่วงมาก ๆ จึงอยากให้เป็นโตมาและดูแลตัวเองได้ดี เพราะตัวเขาเองไม่สามารถอยู่ปกป้องได้ตลอดไป ดังนั้นเขาจึงเคียดจระลูกชายคนเดียวมาตั้งแต่ช่วงวัยรุ่น

ในวัยสิบแปดปี ปัญชาน์ได้ก้าวขึ้นมาเป็นประธานบริษัทซึ่งผู้เป็นพ่อสร้างสังคมที่ดีและความมั่นคงไว้ให้ แต่ด้วยความสามารถและฝีมืออันโดดเด่นมาตั้งแต่ตอนที่เริ่มมาทำเต็มตัวใหม่ ๆ จึงได้รับการยอมรับจากสังคม มีหน้ามีตาในระดับหนึ่ง

ทว่าก็ยังมึเรื่องที่จัดการไม่ได้เหมือนกัน และบางเรื่องก็ต้องให้

บิดาเข้ามาเป็นตัวกลางไกลเกลี่ย

“ผมยังคงยืนยันว่าคุณป็นควรรหาเลขาฯ ใหม่”

นี่คือคำพูดที่หลุดมาจากปากของเลขาฯ คนปัจจุบัน คนแรกคนเดียวเท่านั้น...ปัญหานี้ยังคงยึดมั่นเช่นนี้ ซึ่งวณิดไม่เห็นด้วยมาก ๆ

“ผมพอใจแบบนี้มากกว่า ถ้าไม่ใช่ ผมก็ไม่เอาใครทั้งนั้น”

“คุณป็น อย่าพูดแบบนี้”

“คุณก็แค่ไปแต่งงานหรือเปล่า ถ้าลาออกจะเอาอะไรกิน”

“ให้พ่อเลี้ยงสิ!”

“ผู้ชายคนนั้นจะมาติดกับคุณเท่าผมได้ไง”

“คุณมันเป็นแค่เจ้านายใหม่ อย่ามาพูดจาแบบนี้ล่ะ!”

“อยากเป็นมากกว่านั้นไหมล่ะ เดี่ยวปัญหานี้จะรับเป็นพ่อให้
คุณเอง!”

“ไปกันใหญ่แล้ว อย่ามาโมเมนะ!”

ทำไมปัญหานี้ที่สุตแสนจะเจียบขริมหน้ามึงถึงเป็นเด็กเง่า
ข้อจจาแบบนี้ไปได้ สามวันร้องไห้แล้ว เมียกำลังจะโดนโถมก้ำที่ไหน
ก็ไม่รู้แย่งไปทำเสียอีกที

“เจ้าป็นนี่มัน...เชื่อพ่อแรงจริง ๆ” ชาญศิลป์มองเด็กสองคน
ทะเลาะกันด้วยสายตาเอ็นดู ถ้าปัญหานี้ไม่ใช่โถมก้ำ เขามั่นใจเลยว่า
เจ้าเด็กนี้ต้องเป็นอัลฟ่าหรือเบต้าทรงเสน่ห์ที่เหล่าโถมก้ำหรือเบต้า
ด้วยกันต้องเหลียวหลัง แต่ไม่ใช่ว่าที่เป็นอยู่นี้ดูไม่ดึงดูดสายตาเบต้า
หรือโถมก้ำด้วยกันหรอก แค่ไม่มีใครออกมายอมรับตรง ๆ ว่าคิด
เหมือนกันก็เท่านั้นเอง

“คุณท่านก็ช่วยหน่อยสิครับ” หลังเถียงกับคนลูกจนเหนื่อย วณิด
ก็หันมาพึ่งคนพ่อ

ชาญศิลป์ที่จ้องมองทั้งสองอย่างพิลึกพิลั่นเพราะห่มานานจึงได้
ฤกษ์ทำหน้าที่ที่ถูกขอร้องมาจริง ๆ เสียที

“มันยังงัยกันฮิเจ้าป็น โรงเรียนเขาไม่เคยสอนหรือว่าอย่าไป

พรากเมียใครเขา”

“คุณพ่อก็...ผมเปล่าพรากเสียหน่อย ก็แค่อยากให้เรามีระยะกับ
ว่าที่สามี จะได้ไม่รู้สึกเหนื่อยหน่ายกับความสัมพันธ์เร็ว ๆ ไร”

กลายเป็นว่าที่ไม่ยอมให้ลาออกเนี่ยไม่ได้เห็นแก่ประโยชน์ส่วน
ตนจริงๆ นะ ไม่ใช่ว่าแข่งชกให้เขาเลิกกันทุกวันเลยเนอะ พี่นของ
คุณพ่อช่างเป็นคนประเสริฐจริงๆ

“แล้ววิชาเอออกด้วยเหรอ เจ้าป็น”

“ถ้าคุณพ่อช่วยพูด วิชาต้องยอมแน่ ๆ ครับ” หาข้ออ้างเก่งแล้วยัง
ชี้แจงเก่งอีกต่างหาก แย่งอาวุธลับของวศินแบบหน้าด้านๆ จนคุณกรณิ
ต้องหันไปค้อนขวบเข้าให้

“ให้มันได้อย่างนี้สิ วิชาได้ไครมา” ชาญศิลป์ยังส่ายหน้า ลูกใคร
เนี่ย นิสัยไม่ดี

“จะให้ผมเรียนตามตรงไหมครับ” วศินหันมาหาคนถามพร้อม
รอยยิ้มแข็งๆ

แม้ว่าปัญหานี้จะเป็นโอเมก้า แต่ก็ได้รับการเลี้ยงดูอย่างดีจาก
คุณพ่ออัลฟาอย่างชาญศิลป์ หากจะเรียกว่าพ่อคือฮีโร่ของเด็กทุกคน
ปัญหานี้ก็ไม่ได้แค่ชื่นชม แต่ต้องการจะตัดเทียม โอเมก้าที่เป็นต้นแบบ
ของความเก่งกาจนะ ดูแล้วเท่าจะตายไป!

แต่เรื่องชี้แจงนี้...สรุปได้จากไครมากัน!

ทางด้านอัลฟาผู้ไร้ซึ่งความทะเยอทะยาน หรือควรจะเรียก
อีกอย่างว่าอัลฟาจอมขี้เกียจกันนะ?

“หรือว่าผมจะไปขับแท็กซี่ดีครับแม่”

“พี่เถียน...”

“ผมพูดจริงๆ นะแม่” แม้ว่างานเลขฯ ผู้บริหารกับงานขับแท็กซี่
จะดูแตกต่างกันเกินไป แต่เรียกรวิษญ์ก็ไม่ได้มีอคติกับงานเหล่านั้นเลย
อินทุทราบว่าคุณชายไม่ได้คิดเล็กคิदन้อยกับอาชีพไหน แต่ยังไงก็รู้สึก

ไม่ค่อยเห็นด้วย

“เฮ้อ แม่ไม่รู้จะพูดอะไรกับพี่เทียนแล้ว หรือจริง ๆ จะเกาะแม่งินไปอีกสักพักก็ได้”

“เอาไว้มผมเพื่อเป็นพ่อครัวเมื่อไหร่ เดียวค่อยว่ากันอีกที”

ไม่เลือกงานไม่ยากจนคือคติของผู้ชายคนนี้ แต่เจียรวิชญ์คิดอะไรของเขาอยู่กันแน่ ทั้ง ๆ ที่มีประสบการณ์ทำงานมามากขนาดนั้น ถ้าตั้งใจหางานจริง ๆ ตำแหน่งดี ๆ ในบริษัทตั้ง ๆ ยังไงก็ต้องหาได้ แต่ลูกชายก็โตขนาดนี้แล้ว จะให้ไปขึ้นน้ำก็ยังง้ออยู่ เจียรวิชญ์เองก็เชื่อว่าไม่มีความคิด แต่คิดจะทำอะไรอยู่นี้ก็ยากแท้หยั่งถึง

อย่างไรก็ตาม นั่นก็เป็นเพียงแค่หนึ่งอาชีพที่คิดเอาไว้ หากอินทุได้รับรู้ความคิดของลูกชายจริง ๆ อาจจะตกใจได้มากกว่านี้อีก อินทุเลี้ยงเจียรวิชญ์เหมือนเพื่อนเพราะตนก็ยังเด็กมาก ๆ ในตอนที่มิเชาทั้งคู่จึงเหมือนเติบโตมาพร้อม ๆ กัน

ในบางมุม...ลูกชายยังดูเหมือนจะโตเป็นผู้ใหญ่กว่าด้วยซ้ำ

ไม่รู้ว่เจียรวิชญ์รู้หรือเปล่าว่มีคนอีกมากที่อยากจะมีโอกาสได้ทำงานดี ๆ เงินเดือนสูง ๆ ไม่ต้องเหนื่อยกายมากมาย แล้วทำไมอยู่ ๆ ลูกชายของอินทุถึงนึกอยากไปทำงานที่ใช้แรงกายเหล่านั้นกัน หรือเพราะว่าเข็ดขยาดกับงานออฟฟิศไปแล้ว?

ไม่มีใครเข้าใจความคิดของเจียรวิชญ์ได้เท่ากับเจ้าตัวเอง ใช้ว่เขาจะไม่รู้ แต่เจ้าตัวเพียงแค่อยากลองทำอะไรหลาย ๆ อย่าง และใช้ว่เขาไม่เคยผ่านงานลำบาก เขาช่วยงานที่ร้านมาตั้งแต่ยังเด็ก มิหน้าซ้ายังรับจ้างช่างนอกควบคู่กันไปในช่วงช่วงอีกด้วย

แต่ตลอดหลายปีที่ผ่านมา นี้ เขาทุ่มเทแรงกายแรงใจและใช้สมองไปมากมายจนรู้สึกเหมือนไม่อยากจะคิดอะไรอีกแล้ว หลังจากถูกบีบให้ออก (?) เช่นนั้น เจียรวิชญ์ก็ขาดแรงบันดาลใจที่จะกลับไปทำงานในที่ที่คล้ายกับจุดจุดเดิม

อีกทั้งเขายังคิดไม่ออกด้วยว่อยากทำอะไรกันแน่ และการอยู่

เฉย ๆ ให้แม่เลี้ยงก็ไม่ดีเท่าไร ชายหนุ่มในวัยสามสิบกว่าย่อมต้องพึ่งพาตัวเองได้ ในวันนี้เขาก็ดูเหมือนลูกแห่งติดแม่มากพอแล้ว จะให้เกาะแม่กินอีกก็คงจะเกินไป

จากเด็กน้อยที่เติบโตมาด้วยการเลี้ยงดูของแม่เลี้ยงเดี่ยววัยใส เขากับอินทุไม่ได้อายุห่างกันมาก หลายคนเจอหน้ายังทักว่าเป็นพี่น้อง ซึ่ง...อินทุเป็นน้อง และเรียวริชฌ์เป็นพี่ สำหรับคนเป็นลูกมันช่างน่าน้อยใจ แต่เห็นผู้เป็นแม่ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ดีใจ เขาก็พูดอะไรไม่ได้ นอกจากปล่อยวางอย่างเอ็นดู...

และเพราะมีแม่สวยเช่นนี้ เขาจึงไม่ยอมออกไปอยู่ที่ยื่น อินทุเป็นโอเมก้าที่ไม่ได้ถูกตีตรา แม้ว่าเจ้าตัวจะถึงช่วงวัยที่อาการฮิตหรือฟีโรโมนไม่รุนแรงอีกต่อไปแล้ว ทว่าเขาก็ไม่สามารถปล่อยโอเมก้าไร้คู่ให้อยู่คนเดียวได้

ที่พูดมาทั้งหมดเป็นข้ออ้าง จริง ๆ แล้วเขาติดแม่...ยอมรักก็ได้!

“ถ้าฉันพี่เทียนก็มาช่วยงานแม่ก่อน ดีเสียอีก มีคนเฝ้าตังค์ให้แม่จะได้ไปนวด”

“แม่จะไปไหน ผมไปเป็นเพื่อนไหม”

“ไม่เอาอะ นาน ๆ ที่เราก็คอยากจะไปไหนมาไหนคนเดียวบ้าง ดีเลยเนี่ย แม่จะซื้อเวาเซอร์ไปซัดผิว ถ้าเราไปใช้บริการพวกเสริมความงามตอนช่วงที่คนไม่เยอะจะได้ราคาพิเศษนะ ดีจะตาย”

นี่คงเป็นอีกเหตุผลหนึ่งที่ทำให้อินทุยังมีใบหน้างดงามอ่อนเยาว์ สมกับที่ถูกมองว่าเป็นน้องของลูกชายตัวเองอีกที ก็เจ้าตัวเล่นให้ความสำคัญกับการดูแลตัวเองทั้งภายในและภายนอกแบบนี้ จะให้หน้าแก่ได้ยังไงไหว

เรียวริชฌ์เห็นแม่ตัวเองยิ้มน้อยยิ้มใหญ่อย่างมีความสุขก็อดที่จะโถมือถือนั่งเลิกลดของคลินิกเสริมความงามให้ไม่ได้ หลังจากที่เขามีเงินเดือนเป็นของตัวเองก็มักจะเปย์แม่บ้างอย่างเช่นครั้งนี้ ถึงจะไม่ได้ไปด้วยก็ไม่ใช่ไร อินทุเองก็โตแล้ว คงไม่ไปเถลไถลที่ไหนหรอก

มั่ง...

ทว่าในวันที่เขากำลังจะให้แม่ของตนได้โดยสารบินออกจากร้าน ในช่วงเวลางานเพื่อไปดูแลตัวเองตามประสา ก็กลายเป็นว่ามีเรื่องที่ไม่คาดคิดเกิดขึ้น...

“อ้าว คุณชาญ” อินทุยัมหวน เดินไปหาอัลฟ่าคนนั้นที่ยิ้มกว้าง กลับมา

“คุณอิน วันนี้จะออกไปไหนหรือครับ” เพราะการแต่งกายที่ดูจะสดใสกว่าปกติ และใบหน้าเปื้อนยิ้มที่ดูจะอารมณ์ดีมากๆ ทำให้ชาญศิลป์ที่เพิ่งมาถึงประหลาดใจไม่น้อย เขานั่งลงที่โต๊ะว่างตัวหนึ่ง ช่วงเวลาก่อนเที่ยงเช่นนี้ที่ร้านก็จะมีคนไม่มากเท่าไร

“วันนี้ผมจะไปเดินห้างเสียหน่อย ไหน ๆ ก็มีคนเฝ้าร้านให้...ว่าแต่คุณชาญรับอะไรดีครับวันนี้” อินทุที่ตื่นเต้นกับการได้ออกไปเที่ยว กระตือรือร้นที่จะทำงานยิ่งกว่าวันไหน ๆ

ใบหน้าสวยน่ารักนั้นทำให้คนมองอดที่จะเอ็นดูไม่ได้ แม้ว่าเจ้าตัวอายุเลยเลขสี่มาแล้ว แต่ความสดใสนั้นก็เปี่ยมเสน่ห์แบบที่ปฏิเสธไม่ได้ เช่นกันว่ามันน่ามอง

“อ้าว วันนี้จะไปข้างนอกหรือครับเนี่ย เหมือนกันเลย ผมก็ว่าจะไปซื้อของที่ห้างเหมือนกัน”

“สงสัยห้างแถวนี้เหมือนกันแน่เลย คุณชาญ ขากลับอย่าลืมแวะซื้อขนมไทยร้านนั้นที่ผมแนะนำนะ อร่อยจริง ๆ เลยเจ้า”

“ร้านนั้นที่คุณอินเอาไว้ชิมหรือ ผมเคยแวะไปลองหาดูแล้ว แต่หาร้านไม่เจอ”

“อ้าว หาไม่เจอหรือครับ ก็อยู่หน้าซูเปอร์มาร์เกตไงครับ ที่อยู่ใกล้ ๆ กับร้านทองอะ”

“ผมก็หาร้านทองแล้วนะ แต่หาไม่เจอจริงๆ” ชาญศิลป์ทำเป็นครุ่นคิดอยู่กับตัวเอง ก่อนจะเอ่ยชักชวนอีกฝ่าย “งั้นคุณอินพาผมไป

“ได้ไหมครับ ไหนๆ เราก็ไปทางเดียวกัน”

“อา...จะดีเหวอครับ คือผมไม่อยากจะรบกวน อีกอย่าง ผมก็ยังต้องขายอาหารตอนกลางวันก่อนด้วยถึงจะได้ไป”

“เกรงใจอะไรกันครับ คนกันเอง คุณอินยังเคยแบ่งขนมให้ทานบ่อยๆ แถมผมยังจะรบกวนให้คุณอินแนะนำร้านให้อีก ผมดีต้องเกรงใจ”

การสนทนาของคนรุ่นใหญ่ทั้งสองอยู่ในสายตาของเรียวิชัย ใจหนึ่งก็สงสัยสารชาตศิลป์ไม่น้อย เขาคงไม่รู้สินะว่าที่อินทุใจดีแบ่งขนมให้ก็เพราะเจ้าตัวกินเองไม่หมด แต่ชอบซื้อของกินหน้าตาน่ารักมากินเล็กๆ น้อยๆ พอหาเหยื่อได้ก็ยิ้มหวาน ทำใจดีไปงั้น

แต่ไม่รู้สิ บทสนทนานั้นมัน...จึกจึกว่าปากตินะ ว่าไหม!

“อา...งั้นผมรบกวนด้วยนะครับ”

“ยินดีมาก ๆ ครับ”

เรียวิชัยครุ่นคิด ใจหนึ่งเขาอยากให้แม่ปฏิเสธ แต่ก็ไม่มีโอกาสได้คุยกับอินทุเลยเพราะลูกค้าเข้าร้านพอดี เงยหน้าขึ้นมามากินอีกทีเจ้าตัวก๊ิบซึ่งหนีรากับรู้ตัวว่าเขาจะทำอะไร

อย่างไรก็ตาม เขาไม่เคยคิดมาก่อนว่าการปล่อยให้ผู้เป็นแม่ได้นั่งรถไปกับอัลฟาแปลกหน้าครั้งหนึ่ง จะมีผลกระทบมากมายตามมาที่เขาด้วย ถึงแม้หลาย ๆ อย่างในชีวิตอาจจะเกิดขึ้นโดยไม่คาดฝัน แต่ช่วงนี้ชีวิตของเขามันจะผกผันมากเกินไปแล้วไหม กระทั่งแม่แท้ๆ ที่เขาไวใจ...

ยังขายกันได้ โดยไม่คิดจะปรานี!

3

สัมภาษณ์งานใหม่

“และเพราะอย่างนี้แหละ พี่เทียนของแม่เลยจะได้ไป
สัมภาษณ์งานใหม่”

“อ้อ อย่างนั้นเองหรอครับ”

“ใช่แล้ว”

“อ้อ...”

“...”

“ใช่ที่ไหนล่ะครับ!”

เป็นครั้งแรกในชีวิตเลยนะ ที่ตะคอกใส่แม่แบบนี้

“อย่าดูแม่สิ”

“ก็อยู่ๆ แม่ไปคุยกับคนอื่น คิดเองเออเองอย่างนั้นได้ไงล่ะครับ”

หายไปเดินห้างหนึ่งวัน กลับมาก็บอกว่าตกลงจะให้ลูกชายไป
สัมภาษณ์งานที่บริษัทของลูกค้าที่ชื่อชาญศิลป์นั้น ตามจริงเถอะ ไม่
คิดจะถามเจ้าตัวเขาสักหน่อยหรือไงว่าอยากไปไหม

“แม่...แต่ผมบอกว่าผมยังไม่คิดจะไปทำงานใหม่ไง”

“ก็คุณชาญเขาพูดๆ อะนะว่าเขากำลังหาคนมาสมัครงาน

ตำแหน่งเลขฯ แม็กก็เลยบ่นให้เขาฟังว่าลูกชายแม่จะไปขับรถแท็กซี่ คุณเขาเลยถามว่าพี่เทียนไม่สนใจจะทำงานบริษัทแล้วหรือ แม็กก็เลยบอกว่าพี่เทียนแค่ไม่รู้จะไปทำที่ไหน”

“มันไม่ใช่ว่าผมไม่รู้ไหม” จริงๆ ก็ไม่รู้มันแหละ แต่มันก็เพราะเขาไม่ได้ตั้งใจจะหาหรือคิดด้วยมากกว่า

“เอาน่า ก็เชื่อว่าพี่เทียนจะได้งานเสียหน่อย บางทีลูกของคุณชายเขาอาจจะไม่เอาพี่เทียนก็ได้ละ”

“...”

“แล้วอีกอย่างนะ พี่เทียนไม่เหมาะกับการยืนหน้ามันย่องในร้านของแม่หรือก ไม่อย่างงั้นแม็กก็คิดว่าพี่เทียนหล่อที่สุดในชุดสูทอยู่ดี”

และนั่นคือเหตุผลง่าย ๆ ที่ว่าทำไมอินทถึงอยากให้ลูกชายกลับไปทำงานออฟฟิศ เจ้าตัวแค่ไม่ชอบเครื่องแบบคนขับแท็กซี่ และคิดว่าลูกชายตัวเองดูหล่อมาก ๆ เมื่ออยู่ในชุดสูท ถ้าไม่ใช่ชุดสูท แม็กคงอยากให้ใส่ชุดนักเรียนให้แม่ไปเลย

ติดที่ลูกชายแม่ขับเครื่องบินไม่เป็นนี่แหละ!

ไม่ว่าจะผ่านไปกี่ปี อินทก็ยังมีวิธีบีบบังคับเรียจริชญาให้ทำอะไรตามที่ตนต้องการอย่างเนิ่น ๆ เสมอ และน่าแปลกที่อัลฟ่าเช่นเขาก็พ่ายแพ้ให้แก่ความต้องการของแม่มาตลอด ต่อให้พยายามนึกเท่าไรก็จำได้ว่าทุกครั้งมักจะจบลงโดยการที่เขายินยอมแต่โดยดี

แต่อินทก็ไม่เคยบีบบังคับให้เรียจริชญาทำในสิ่งที่เจ้าตัวรับไม่ได้จริง ๆ สุดท้ายแล้วเรียจริชญาก็ทำตามและมีความสุขกับสิ่งเหล่านั้นได้อยู่ดี อย่างเช่นในครั้งนี้นะ มันก็ไม่ใช่เรื่องราวใหญ่โตอะไร ก็แค่แม่อยากให้ไปสัมภาษณ์งานกับบริษัทของลูกค้านั่น บางทีเขาอาจจะไม่ถูกชะตาและสัมภาษณ์งานไม่ผ่านก็เป็นได้ เรียจริชญาเป็นอัลฟ่า และไม่ค่อยมีใครชอบว่าจ้างอัลฟ่าให้มาเป็นเลขฯ เสียด้วย

เขาคิดเช่นนั้นโดยที่ไม่รู้เลยว่าคนที่จะมาเป็นเจ้านายคนใหม่นั้นเป็นใคร...

ทางด้านคนที่ไม่รู้มาก่อนเหมือนกันว่าจะมีอันได้มาสัมภาษณ์พนักงานใหม่อย่างปัญญาชนเองก็กำลังตามเทียวไล่เทียวซื้อเลขฯ คนเดิมที่มาขอลาออกจากงาน แม้ตารางงานร่วนวาย เจ้าตัวก็ยังพยายามหาเวลาไปก่อกวนวศินได้ไม่เว้นแต่ละวัน

“คุณปิ่น...”

“วิตกลงจะทำงานให้ต่อแล้วใช่ไหม”

“ผมไม่เคยพูดอย่างนั้นสักหน่อย”

“น้ำหยดลงหินทุกวัน หินมันต้องกร่อนบ้างแหละ”

“คุณปิ่น...” หินพูดได้ไหมว่าหินเหนื่อย...

“วีไม่เข้าใจหรอก ว่าการขาดมือขอหาที่รู้ใจนะมันแยแ่ไหน”

“แต่คุณปิ่นก็ต้องเข้าใจหน่อย ผมจะแต่งงานแล้วนะ”

“แล้ววีจะไปเป็นโอมเก้าแม่บ้านหรือ แ่แต่งงานเองนะวี ทำไมถึงกับต้องลาออกด้วยล่ะ”

“ก็ถ้าผมต้องทำงานต่อไปแบบนี้ ผมก็คงไม่มีเวลาให้ครอบครัว”

“...”

“คุณปิ่น...บางทีคุณอาจจะไม่เข้าใจ แต่ผมไม่ได้มีความฝันที่อยากจะใช้ชีวิตเพื่อการทำงานอย่างเดียว ผมอยากมีครอบครัวที่อบอุ่น และเมื่อถึงวันหนึ่งที่ลูกของผมโตแล้ว และถ้าผมยังเป็นประโยชน์ ผมก็หวังว่าคุณปิ่นและผู้บริหารทุกคนจะกรุณาให้กลับมาแต่ตอนนี้...”

“...”

“ต่อไปผมยังอยากทำงานกับคุณปิ่นมาก ๆ ตัวผมก็ไม่ไหวจริง ๆ อย่าให้ผมเป็นตัวถ่วงคุณปิ่นเลยจะดีกว่า”

“ตัวถ่วงอะไร วีไม่เคยเป็นตัวถ่วงเราเลยนะ”

“คุณปิ่นสังเกตไหมว่าช่วงนี้ผมลาหยุดบ่อย ๆ”

“ก็แ่งอนเรา อยากหยุดก็หยุดไป เราย้อได้”

“มันไม่ใช่ว่างอนแล้วจะหยุดปะแฮ้ย!”

“เราเข้าใจ ๆ”

แต่วคินไม่เข้าใจ ทำไมเจ้านายโอเมก้าของตนถึงได้ถือด้านแบบ
นี้ คุณปัญหานี้ที่ทุกคนรู้จักกับที่วคินรู้จักนั้นราวกับคนละคน

“จันรบกวนคุณป็นเข้าใจเสียใหม่นะครับ” เห็นทีว่าถ้าไม่เอา
ความจริงตอกเข้าหน้า เจ้านายของตนคงจะดีอีร่นต่อไป

“อะไรล่ะ”

“ผมต้องครับ”

“...”

“และแพ้ท้องหนักมาก ผมกลัวว่าสักวันอาจจะได้อ้วกคาโต๊ะ
ทำงาน เพราะวิ่งไปเข้าห้องน้ำไม่ทัน” หรือทำงานจนลืมนวันคลอด และ
น้ำคร่ำไหลมันในห้องประชุม วคินพูดด้วยแววตาจริงใจด้วยหวังว่า
ปัญหานี้จะเข้าใจเสียที ว่าสาเหตุที่ขอลาออกไปนี้...

ก็เพราะว่าตนจะไปเลี้ยงลูก!

“ในที่สุดก็ยอมแพ้แล้วสินะ”

ชาญศิลป์ที่เห็นลูกแมวจอมหยิ่งโยของตนทำหน้าบูดบึ้งอยู่ใน
ห้องรับประทานอาหารยืมอย่างเอ็นดู เขาน่ะรู้อยู่แล้ว แต่ก็อยากให้
วคินบอกปัญหานี้ด้วยตัวเอง และก็อย่างที่คิดไว้เลย พอรู้เหตุผลจริง ๆ
ที่เลขาฯ มาขอลาออก เจ้าป็นของเขาก็ไม่สบอารมณ์ เพราะด้วย
เหตุผลของวคิน มันทำให้ผืนดินทุ้งต่อไปไม่ได้

“ทำไมถึงปล่อยให้ท้องก่อนแต่งงานนะ” ปัญหานี้พึมพำอยู่กับ
ตัวเอง แต่คุณพ่อยอมไ้ยยิน

“พ่อคิดว่าเรารู้แล้วเสียอีก”

“ไม่รู้ครับ ก่อนหน้านี้ผมแค่ล้อเขา ไม่คิดว่าจะท้องจริง ๆ”

“อา...แต่กินะ มันเป็นเรื่องของคนสองคนนะเจ้าป็น เราไม่มีสิทธิ์
ไปข้องเกี่ยว”

“...”

“ปิ่นเองก็ต้องเข้าใจเพื่อนหน่อยนะ อายุก็ไม่น้อยแล้ว จะห่วงเพื่อนแบบนี้ไปตลอดไม่ได้”

“ไม่ได้ห่วงสักหน่อย”

“แน่ะ!” ยังจะเถียงอีก

“ว่าแต่วันนี้คุณพ่อไปไหนมา ดูแต่งตัวเข้าสี”

“ไปเดตมา”

“ฮะ?”

“เปล่า...ไปเดินห้างมา นาน ๆ ทีก็เลยขอแต่งตัวหล่อนิดหนึ่ง”

ปัญหานี้หรีตามอง เขาไม่เชื่อสักคำ แค้ไปเดินห้าง ทำไมตาสูงอายุห้าสิบกว่าปีคนหนึ่งที่ชอบสวมเสื้อยืดกางเกงขาสั้นถึงลูกมาสวมเสื้อเชิ้ตเรียบกริบ คงถูกแจ๊ซบรอสปอร์ตออกจากบ้าน

“จะว่าไป พ่อไปทาบทามคนคนหนึ่งให้มาสัมภาษณ์งานที่บริษัทเราดูว่ะ”

“ทาบทาม?”

“ก็ถ้าวิเขาทำงานไม่ไหว แล้วใครจะมาช่วยงานปิ่นล่ะ”

“...”

“อย่าหลอกตัวเองเลยนะ ยังไงวิกก็ต้องลายาว เขาไม่สามารถทำงานหนักได้เหมือนเดิม และก็ไม่ได้ดีหากจะให้ฝืนทำ งานของปิ่นเองก็ไม่ได้น้อยเลย มันต้องมีใครสักคนมาช่วยงานอยู่ดี”

“แต่ผมไม่อยากจ้างคนอื่น มันเสียเวลาสอนงาน”

“สอนช้าสอนเร็วก็ต้องสอน ต่อให้วิเขาไม่ท้อ่งและทำงานอยู่ปิ่นเองก็ควรจะมีผู้ช่วยสองคนได้แล้ว”

“...”

“ถึงเราจะยึดถือความเท่าเทียม แต่ก็ต้องยอมรับข้อจำกัดของเรานะปัญหานี้ พ่อว่ายังไงก็ควรมีคนมาช่วยอีกคน”

“ก็คงต้องอย่างนั้นละครับ”

“เอาเป็นว่าเดี๋ยวพ่อจะนัดหมายให้ไปสัมภาษณ์ที่บริษัทเราละ

กัน คนนี้นะ พ่อเคยเห็นหน้า รับรองว่าน่าเชื่อถือ”

“ผมขอสัมภาษณ์ก่อนละกัน ขอคุณที่เป็นธุระให้ นะครับ ถ้า
ยังงี้เดี๋ยวผมให้คนจากฝ่ายบุคคลติดต่อไปให้ก็ได้”

“ลำบากอะไร พ่อยินดี เอาเป็นว่าเดี๋ยวพ่อจะมาบอกเรื่องวัน
นัดหมายอีกทีนะ”

แปลก...มีแต่คำว่าแปลกผุดขึ้นในหัวเต็มไปหมด อดีตประธาน
บริษัทอย่างชาญศิลป์เสนอตัวมาขนาดนี้ มันต้องมีอะไรซ่อนอยู่แน่ ๆ

“ไม่ใช่ว่าคุณพ่อคิดอะไรแปลก ๆ อยู่ นะครับ”

“เปล่านี้ อย่ามองพ่อแบบนั้นสิเจ้าปิ่น...”

“...”

“ก็คนที่พ่อไปดีลมาให้เขาสวดยออกขนาดนั้นนี่นา”

อา...หรือว่าที่ได้เส้นใหญ่มาขนาดนี้ เพราะเป็นคนที่สวยงามถูกใจ
ท่านกรรมการกันนะ

“บอกไว้ก่อนเลยนะครับว่างานนี้วัดที่ฝีมือ ไม่ใช่ว่าเส้นคุณพ่อ
แล้วจะได้ตำแหน่งเลขฯ ผมเลย”

“แหมम्म เรื่องนั้นก็ต้องตามใจหนูปิ่นสิ”

“ต่อให้สวดยแค่ไหน ทำงานไม่ไหวก็ไม่ได้ นะครับ”

“เห็นพ่อเป็นคนยังงี้เนียเรา” อยู่มาครึ่งร้อยแล้ว ชาญศิลป์ไม่
คิดเลยว่าวันหนึ่งจะถูกเด็กรุ่นลูกลูบคมขนาดนี้ แต่เอากับเขาสี หากไม่
ถูกใจก็ไม่เห็นต้องรับเข้า เขาก็ไม่เคยไปตกลงชัดเจนว่าจะมอบตำแหน่ง
ให้อยู่แล้ว

สองพ่อลูกพูดคุยกันไปเรื่อยเปื่อย ปัญหาอันดูจะค่อย ๆ ทำใจได้
เรื่องที่ต้องเสียเลขฯ คนโปรดไป แต่คุ้ยเพลินจนเหมือนจะลืมคุ้ยเรื่อง
สำคัญไป และยังเข้าใจผิดเรื่องที่ใหญ่มาก ๆ...

ว่าคนที่มาสมัครงานเป็นคนสวย?!

ทางด้านของคนที่ไม่ได้ตั้งใจอยากจะไปสมัครงาน แต่ก็อดที่จะทำอะไรให้นี้นะเหมือนที่เคยเป็นไม่ได้ เรียบร้อยสวมชุดเรียบร้อยมายืนรอแม่ของตนอยู่ที่หน้าบ้าน เขาดูดีตั้งแต่หัวจดเท้า สลัดเสื้อยืดตัวเก่าและผ้ากันเปื้อนเก่า ๆ ไปใส่ไว้ในเครื่องซักผ้า ทำให้ตอนนี้ภาพลักษณ์ของเขาช่างดูไม่สมกับภาพตึกแถวเก่า ๆ แถวบ้านเอาเสียเลย

“พี่เทียนของแม่เก่งอยู่แล้ว” อินทุที่ลงมาเห็นลูกชายยืนรออยู่ก็รีบปรีเข้ามาเอาใจ จะอย่างไรพี่เทียนของตนก็เหมาะสมกับชุดชุดเต็มยศแบบนี้เป็นไหน ๆ ใส่แล้วหล่อเกินใครเลย ให้ตายเถอะ

“แต่ผมไม่รับปากนะครับว่าจะตอบรับงานนี้” อยู่ ๆ ก็มาบอกว่าจะให้ไปสัมภาษณ์งานตอนค่ำ ๆ เมื่อวาน เขาเลยยิ่งหงุดหงิดเป็นพิเศษแล้วรายละเอียดทำให้ไปสัมภาษณ์งานกับใครก็ได้บอกด้วย

“เอาน่า ถ้าเราไม่โอเคก็ไม่ใช่ไร อย่างน้อยก็ถือว่าได้ลองทำดูนะ”

“แล้วทำไมผมต้องไปด้วยอะ”

“อย่าเอาแต่ใจสิพี่เทียน ไปลองดู ถ้าไม่ชอบ แม่ไม่บังคับ”

“...” แต่บังคับให้ไปก่อน...

แล้วมันไม่บังคับกันตรงไหนมิทราบ!

อย่างไรก็ตามคำพูดของแม่ผู้น่ารักถือเป็นประกาศิต เรียบร้อยมาถึงบริษัท C-Vil International ก่อนเวลานัดพอสมควร เขารู้แค่เพียงว่าต้องมาติดต่อแจ้งชื่อกับประชาสัมพันธ์ คาดว่าคงเพราะกรรมการบริษัทที่เป็นลูกค้าประจำของที่ร้านฝากฝังมา แต่ไม่ทราบจริง ๆ ว่าจะให้มาสัมภาษณ์ในตำแหน่งไหน และทำงานกับใคร

และเอาตรง ๆ เขายังไม่มีแรงบันดาลใจมากพอจะกลับไปทำงานประจำ เรียบร้อยรู้ว่า C-Vil International ทำธุรกิจเกี่ยวกับอะไร แต่ต่อให้พยายามคิดแล้วคิดอีกว่าอยากจะลองทำงานแบบไหนที่นี้ ก็คิดไม่ออกแม้แต่หน่อย

หลังจากแจ้งความต้องการและบอกชื่อที่ประชาสัมพันธ์ก็ได้มา

นั่งรออยู่แถวนั้นประมาณเกือบสิบนาที จากนั้นร่างของเลขาฯ ไอเมก้า
คู่ันตาก็เดินมาหา

“ขอโทษด้วยนะครับที่ต้องให้รอ”

วศินกล่าวทักทายอย่างสุภาพ ซึ่งเรียรวชิญก็ยิ้มให้อีกฝ่ายอย่าง
มีมารยาทเช่นกัน ทว่าในใจกลับเต็มไปด้วยคำถามว่าทำไมถึงเป็นคน
คนนี้

ทั้งสองเคยเจอกันบ้างในงานเลี้ยงหรืองานแสดงสินค้า ซึ่ง
แน่นอนว่าในฐานะเลขาฯ พวกเขาจะต้องไปออกงานพวกนั้นโดย
อาจจะไม่มีเจ้านายร่วมด้วยอยู่บ้าง เขามีนามบัตรของวศินที่บังเอิญ
เจอกันในงานหนึ่ง แต่ไม่เคยคุยกันจริงๆ จังๆ เลย

เขายืนอยู่ด้านหลังอีกคนในลิฟต์ คิดในใจว่าช่างหายากนักที่
เลขาฯ ของผู้บริหารบริษัทจะเป็นไอเมก้า เขาแอบให้คะแนนบริษัทนี้
เพิ่มไปอีกหนึ่งแต้มที่เปิดกว้างกับความหลากหลาย และเขามั่นใจ
มากกว่าถ้าหากวศินทำงานในตำแหน่งนี้ได้ บริษัทจะต้องมีสวัสดิการ
อื่นๆ ที่เอื้ออำนวยความสะดวกให้แก่พนักงานตามข้อจำกัดของเพศ
สภาพ

“เดี๋ยวคุณเรียรวชิญเข้าไปในห้องนี้ได้เลยนะครับ ท่านรออยู่”

อัลฟาหนุ่มที่เดินออกจากลิฟต์ตามอีกฝ่ายมาแบบงงๆ เพิ่งจะ
รู้ตัวว่าตนมาถึงหน้าห้องของใครก็ไม่รู้เสียแล้ว

เรียรวชิญรีบรวบรวมสติอย่างรวดเร็วก่อนจะเอ่ยปากขอบคุณ
อีกฝ่าย เขาสูดลมหายใจเข้าปอดแรงๆ หนึ่งครั้ง เคาะประตูห้องและ
เดินเข้าไป ไม่รู้เลยว่าคนที่จะสัมภาษณ์ตนเป็นคนแบบไหน ต่อให้บอก
ว่าไม่คาดหวัง ทว่าก็อดจะตื่นเต้นไม่ได้เหมือนกัน

“...” เขาเข้ามาในห้อง...ห้องนั้นแล้ว

และเจ้าของห้อง...ก็ไม่คิดจะเงยหน้าขึ้นมามองกันเลย

เมื่อไหร่จะได้สัมภาษณ์กัน กะจะให้ผู้สมัครมารอทั้งวันเลยหรอ
...เรียรวชิญยังคงยืนอยู่ตรงหน้าประตูที่เดิม เขาไม่ส่งเสียงรบกวน จ้อง

มองไปยังคนที่นั่งก้มหน้าอยู่ที่โต๊ะโดยไม่เผยสีหน้าไม่พอใจ ยืนอยู่อย่างนั้นราว ๆ ห้านาทีได้ เจ้าของห้องที่เอาแต่สนใจเอกสารตรงหน้าก็ค่อย ๆ ขยับตัว

“เอ๊ะ?!”

แล้วในที่สุดก็เหมือนจะรู้ตัวเสียที่ว่ามีคนยืนอยู่...ตรงนี้

“สวัสดีครับ” เรียววิชญ์จึงทักทายออกไปด้วยรอยยิ้ม อีกฝ่ายมองหน้าเขาราวกับว่าเขาคือสิ่งที่ไม่ควรจะมีอยู่ในห้องทำงานของตน เรียววิชญ์ที่มั่นใจแล้วว่าคนตรงหน้าแค่จ้องอยู่กับการทำงาน ไม่ได้มีเจตนาจะเพิกเฉยกันจึงตัดสินใจพูดให้ฝ่ายนั้นเข้าใจถึงการมาเยือนของเขา “ผมมาสัมภาษณ์งานตามที่คุณชาญศิลป์แนะนำมาครับ”

“อา...ขอโทษทีครับ ถ้าผมขอเก็บของพวกนี้แป๊บหนึ่งนะ”

“ได้ครับ” เขายืมให้อย่างอ่อนโยน บนโต๊ะทำงานของอีกฝ่ายเต็มไปด้วยเอกสารมากมายที่เจ้าตัวกำลังทำค้างไว้อยู่

เจ้าของร่างเพรียวเรียวเก็บทุกอย่างให้เข้าที่เข้าทาง ก่อนจะลุกขึ้นยืนไปพร้อม ๆ กับติดกระดุมเสื้อสูทของตัวเองให้เรียบร้อย

เป็นคนที่แต่งตัวเก่งมาก ๆ แม้จะอยู่ในชุดสูทสีน้ำเงินนาวิ แต่ก็ดูโดดเด่นเจิดจ้า เมื่อเรียววิชญ์ได้เห็นอีกฝ่ายเต็มตัวแบบนี้ เขาก็เริ่มสะกิดใจขึ้นมาแล้วว่าคนที่สัมภาษณ์เขานั้นไม่ใช่เบต้า หรืออัลฟ่า

ทว่าเป็นโอเมก้าคนหนึ่ง...

“เดี๋ยวเชิญที่โซฟาทางนั้นก่อนนะครับ”

อีกฝ่ายผายมือไปยังโซฟาที่ริมห้องซึ่งเป็นพื้นที่สำหรับคุยงาน เรียววิชญ์ทำตามคำเชิญของฝ่ายนั้นแต่โดยดี เขาเดินไปยังโซฟา ก่อนจะนั่งลงที่ฝั่งตรงข้ามเจ้าของห้องโดยในหัวก็ยังคงมีแต่ความสับสน

“เผอิญเป็นการแนะนำมากะทันหัน คุณพอจะมีเอกสารอะไรเกี่ยวกับตัวคุณให้ผมดูไหมครับ” ปิณชาน์เอ่ยขึ้นมาจากหลังจากที่พวกเขา นั่งลงแล้ว

เรียววิชญ์เหมือนเพิ่งได้สติ เขายื่นแฟ้มเอกสารที่เตรียมไว้ให้แก้

อีกฝ่าย เจ้าของร่างบางรับมันมา ก่อนจะตวัดขาไขว่ห้าง เปิดดูเอกสารในแฟ้มเพื่ออ่านและพิจารณาอย่างถี่ถ้วน

“...”

“อือ...คุณมีประสบการณ์การเป็นเลขาฯ ที่ยาวนานเลย ทำงานกับคุณพ่ายพมาด้วยสินะ”

“ครับ”

“คุณเพิ่งจะลาออกจากการงานนั้นมา ผมถามได้ไหมครับว่าติดปัญหาอะไรหรือเปล่า”

“เป็นเรื่องของการอึดตัวทางการทำงานนะครับ”

“หรอครับ”

“...”

“อืม...”

ทำไมดูไม่เชื่อถือนะเลยละ...

“เป็นเพราะผมเป็นอัลฟ่าและคุณพ่ายเองก็เป็นอัลฟ่าครับ” ในที่สุดก็ไม่สามารถพูดในสิ่งที่ไม่เป็นความจริงได้ แต่คำตอบแบบนี้ก็ไม่นับว่าชัดเจนเท่าไร เขาคิดว่าผู้สัมภาษณ์คงเข้าใจนัยของคำตอบอย่างถ่องแท้ และต่อให้อีกฝ่ายมองว่าเขาไม่น่าร่วมงานด้วย นั่นก็สุดแล้วแต่

“อา...ปัญหาแบบอัลฟ่ากับอัลฟ่าสินะครับ” แน่นนอนว่าปัญหานี้เข้าใจได้ทันที แต่ก็ประหลาดใจไม่น้อย บนโลกนี้มีสิ่งที่เรียกว่าความไม่เท่าเทียมอยู่ และภาพจำของอัลฟ่าก็มักจะเป็นพวกไม่ยอมใครง่าย ๆ อยู่แล้ว ดังนั้นที่แปลกมาก ๆ ในเคสนี้...ก็คือการที่อัลฟ่าคนหนึ่งยอมทำงานเป็นเลขาฯ ให้อัลฟ่าอีกคนเป็นเวลานานขนาดนี้

ไม่ว่าบนโลกนี้อัลฟ่าทุกคนจะต้องทำงานตำแหน่งสูง หลายนคนก็เป็นลูกน้องและค่อย ๆ ไต่เต้า ส่วนใหญ่พวกเขามักจะได้รับภาษีที่ดีและในที่สุดก็ได้รับการผลักดันไปในตำแหน่งใหญ่ ๆ เป็นเวลารวดเร็ว หากได้ยากก็จะทำงานสนับสนุนคนอื่นโดยเฉพาะเป็นอัลฟ่า

ด้วยกันแบบนี้

“ประวัติของคุณเนี่ย ดูดีมากเลยนะครับ คุณมีประสบการณ์
เชี่ยวชาญงานด้านเลขานุการ น่าเชื่อถือมากเลยทีเดียว”

“ครับ”

“แต่ถ้าคุณเคยมีปัญหาแบบอัลฟ่ากับอัลฟ่าที่ว่า แล้วคุณจะไม่
เจอครับ”

“โอเค? กับอะไรเจอครับ”

“กับตำแหน่งงานเลขานุการ ที่ทางเราจะเสนอให้คุณ”

“ผมเองก็ต้องขอฟังก่อนที่จะตัดสินใจ ทั้งเรื่องลักษณะงาน
และผมอยากจะพูดคุยกับผู้ที่จะเป็นเจ้านายโดยตรงของผมด้วย”

“เงื่อนไขและรูปแบบการทำงานอะไรที่คุณคงพอคุ้นเคยมา
บ้าง แต่ตำแหน่งงานที่ทางเราเปิดรับเนี่ย...”

“...”

“คือเลขานุการของผมนะครับ คุณจะโอเคเจอ”

เลขานุการของปัญหานี้...นั่นเท่ากับว่า

เขาจะยินดีกับการทำงานรับใช้โอเมก้าคนหนึ่งเจอ...

เรียกรวิชัยเองก็เป็นอัลฟ่าคนหนึ่งจะยอมได้หรือไม่?